

Apgāda “Viedas” grāmatas – LIELISKA DĀVANA ZIEMASSVĒTKOS!

Ko dāvināt sev tuviem cilvēkiem Ziemassvētkos? Lai paustu sirds siltumu, nevajag lielas dāvanas – zem egļītes var nolikt kaut ko ļoti noderīgu, un tā ir laba grāmata.

Mūsu avīzes lasītāji ir ievērojuši, ka regulāri publicējam ziņas par jaunākajām Latvijas ekoloģiskajā apgādā “Vieda” izdotajām grāmatām. Varam droši apgalvot, ka visas “Viedas” grāmatas ir labas un noderīgas, jo pirms izdošanas tās rūpīgi novērtē arī laikraksta “DDD” redakcijas darbinieki, tāpēc atliek tikai ieskatīties iepriekšējos “DDD” numuros un izvēlēties, kuru ielikt Ziemassvētku dāvanu maisā. Jāpiebilst, ka apgāda “Vieda” grāmatas ir iespējams iegādāties grāmatnīcās visā Latvijā, un, ja nu gadās, ka tobrīd kādas nav grāmatveikala plauktā, tad droši palūdziet pārdevējam, lai to pasūta no vairumtirdzniecības bāzes.

Reizē ar Ziemassvētkiem tuvojas arī Jaunais gads. Tāpēc apgāds “Vieda” ir izdevis lasītāju iemīloto “Mēness kalendāru ikdienas dzīvē” ar pielikumu 2013. gadam. Tikai reālais vēl šaubās, ka Mēness ietekmē mūsu dzīvi. Latvieši arī senatnē ir pratuši izmantot Mēness ritmus gan sējas, gan ražas novākšanas darbos, un, protams, šīs zināšanas palīdz arī visus ikdienas darbus veikt īstajā laikā, ar vismazāko spēku patēriņu iegūstot vislabāko rezultātu. Kāpēc? Tāpēc, ka, būdami Dabas sastāvdaļa, mēs dzīvojam nemitīgi mainīgā kosmisko ritmu un enerģiju kopumā. Visas šīs strāvas spēcīgi ietekmē mūsu fizisko un garīgo stāvokli, mūsu zemapziņu, lai gan paši ne vienmēr to ievērojam. Kad trāpām unisonā, darbs veicas brīnišķīgi; kad netrāpām – viss ir ne tā...

Šajā numurā lasiet!

“DAUGAVAS VANAGI” PRET UŠAKOVU – 1:0

→ 2. lpp.

SKAUDRA PATIESĪBA PAR ZINĀMO PĒCTECĪBU

→ 2. lpp.

KĀ INSPEKTORS UZKĀPA UZ TĀ PAŠA GRĀBEKĻA...

→ 6. lpp.

PAR MEDIJIEM, ŽURNĀLISTIEM UN LATVIEŠIEM

Saruna ar kādreizējo žurnālisti un Nacionālās Elektronisko plašsaziņu līdzekļu padomes locekli **Ingrīdu Strodu**

DDD: Šā gada laikraksta “DDD” februāra numurā [3(257)] publicējam jūsu vēstuli, kurā atklājāt, ka neesat rakstījusi Nacionālās Elektronisko plašsaziņu līdzekļu padomes (NEPLP) atbildi Latvijas Nacionālajai fronteī, kuru 2012. gada 26. janvārī parakstījis padomes priekšsēdētājs Ā. Kleckins. Runa ir par vēstuli, kurā

nizācija. Deboļševizācija”... Jūs savā vēstulē laikraksta redakcijai atklājāt, ka jūsu viedoklis ir pretējs padomes nostājai, jo neuzskatījāt mūsu laikraksta reklāmu ne par politisku, ne par kādu cilvēku vai cilvēku grupu diskriminējošu. Jūs rakstījāt: “Jūsu sagatavotajā tekstā uz jautājumu, ko darīt ar tiem, kas parakstījušies par

“Nedrīkst būt tā, ka cilvēks, kurš vēl vakar, piemēram, tirgojis siļķes, nāk gandrīz vai no ielas, bet šodien jau ir pie mikrofona kā žurnālists un runā par visiem jautājumiem.”

padome attaisno Latvijas Radio ģenerāldirektora Jāņa Sikšņa lēmumu nepieņemt laikraksta “DDD” maksas sludinājumu: **“Ko darīt ar tiem, kas parakstījušies par krievu valodu? Par to lasiet laikrakstā “DDD” jeb “Deokupācija. Dekolo-**

krievu valodu, taču iespējamās tik daudzas atbildes. Pat mūsu Valsts prezidents teica, ka viņš brauks un runās ar šiem cilvēkiem...”

Ingrīda Stroda: Tā patiešām bija. Kā jau norādīju savā vēstulē, laikā, kad tapa Kleckina parakstītā atbilde, es biju slima.

Ingrīda Stroda ar vīru Heinrihu Strodu

DDD: Jūs vairs neesat NEPLP sastāvā. Kā, atskatoties uz iepriekšējiem gadiem, vērtējat tās darbību, uz ko bija virzīta tās politika, mērķi? Ko vispār šī institūcija ir devusi un dod ierindas radio klausītājiem un televīzijas skatītājiem?

I.S.: Pirms mūsu sarunas izlasīju jauno likuma redakciju, kas turpmāk regulēs NEPLP darbību. Tur ir virspusējas frāzes, norādot, ka īpaša vērība jāvelta sabiedriskajiem medijiem.

Turpinājums 4. lpp.

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

/Diskusijas tēma Akadēmiskās vienības “Austrums” sanāksmē LU, 18.10.2012./

Andrejs Lucāns
Agronomis Burtniekos

Moto: “Vislaimīgākā zeme ir tā, kurai nepieciešams neliels vai vispār nekāds ievēdums, tā arī vislaimīgākais ir cilvēks, kuram ir pietiekami ar iekšējo bagātību un sevis uzturēšanai no āra vajag maz vai vispār neko nevajag, jo šāda veida pievedums maksā

dārgi, dara atkarīgu, izraisa briesmas un galu galā ir tikai slikts paša augsnes radītā aizstājējs.”

Vācu filozofs
Artūrs Šopenhauers
(1788-1860)

Pareizās atbildes meklēšanai un argumentācijai izmantošu triju Latviju lauksaimnieciskās ražošanas rezultātu salīdzinājumu.

PIRMSKARA LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAS RAKSTUROJUMS

Saņemtais mantojums

1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvi-

jas valsts uzbūve sākās ar zemes atbrīvošanu no ārējiem ienaidniekiem, ziedojot vairākus tūkstošus dzīvību, ar iznīcinātu rūpniecību un izlaupītu valsti, ar Krievijā aizklīdušo vairāku simtu tūkstošu bēgļu atgriešanos kara nopostītajās un krūmiem aizaugošajās, ierakumiem un bumbu bedrēm izraibinātajās lauku sētās. Lielākoties bez zirga un darba rīkiem.

Ideoloģija un filozofija

Latvijas valsts, arī lauksaimniecības, uzplaukumā būtiska loma bija pareizai agrārai politikai, agronomu un tautsaimnieka, Ministru un Valsts prezidenta **Kārļa Ulmaņa** ideoloģiskajām, filozofiskajām un saimnieciskajām no-

stādnēm – Latvijas nākotnes vizijai, kas iedvesmoja latviešu tautas vairākumu. Zemniekam šajā vizijā bija ierādīta ne tikai tirgus preču ražotāja loma (kas šodien ir sašaurināta līdz komersanta – biznesmeņa statusam), bet gan daudz augstāka, kas zemnieka misiju ar saimniekošanas dzīvesveidu pacēla pāri šauri materiālām, naudas un gastronomiskām vērtībām līdz to apvienojumam ar garīgām – ar patriotismu, nacionālismu un pašcieņu. Tas tika ieaudzināts jaunajā paaudzē – Latvijas nākotnē.

Uzrunājot jaunatni, **Kārlis Ulmanis** aicināja: **“Tēvijai pieķerieties ar visu savu jaunības dedzību, atdodiet tai vislabāko, kas jums ir.**

Turpinājums 5. lpp.

MEKLĀJU LEĢIONĀRA MĀRTIŅA TRIKA DĒLUS!

Esmu bijušais leģionārs. Mana gadu nasta ir liela, tāpēc vēlos pastāstīt par notikumu 1944. gada oktobrī Rendas pagastā pie Usmas ezera.

“Baložkalnu” mājās pa dienu bija ienākuši vairāki leģionāri. No Rendas puses uz Spāri virzījās vācu karaspēka daļa. Leģionāri no mājas bēga uz tuvējo mežu, lai paslēptos. Taču notika apšaušana, kuras laikā mugurā smagi ievainots tika Mārtiņš Triks, vēl pēc 100 metriem viens vācietis viņu panāca un nošāva.

Kad pārnācu mājās, man parādīja, kur ir apglabāts Mārtiņš Triks. Pēc kara uzzināju, ka viņu meklējuši divi deli no Rīgas.

Līdz šim kapa vietu esmu apkopis, uzliku koka apmali un krustu ar uzrakstu, taču jūtu, ka ilgi vairs nespēju to darīt. Vairākus gadus lūdzu Skreijam pārvest viņu uz Brāļu kapiem Lestēnē. Tā pagājuši trīs gadi bez rezultātiem...

Tādēļ lūdzu ar avīzes “DDD” palīdzību sameklēt Mārtiņa Trika dēlus, kuri paši varētu tālāk kārtot sava tēva lietas.

Ar sveicienu Jums,

Arvīds Taubenbergs
“Baložkalnos”

VĒSTULES

Vai Dievs svētīs Latviju?

Verdzība šodien nebūt nav beigusies, tajā, dodoties “laimes meklējumos”, nokļūst lētticīgie Austrumeiropas valstu iedzīvotāji. Arī šeit par padarīto darbu var nemaksāt, var krāpt, melot, zagt uz nebēdu kā augstākajos, tā zemākajos tautas slāņos... Narkomāni var arī nežēlīgi nogalināt, ne tikai aplaupīt. Ir vēl citas melu mīlošas “brīvās pasaules” kultūras izpausmes.

Latvija ir kļuvusi par šī “jaunattīstītā koloniālisma” upuri. Kultūra tika apmainīta pret “brīvās pasaules” subkultūru.

Cilvēks ir dievišķa būtne, kurai dota izvēle: kalpot labajam vai ļaunajam. Filozofs Platons savā laikmetā dzīvoja uz Zemes, tāpat Konfūcijs un daudzi citi. Arī mūsu tautā piedzima spēcīgas personības, kas vadīja tautu un valsti ar savu priekšzīmi un paraugu, kam sekoja latvieši. Bet šādas personības nav pie varas mūsdienu Latvijā. Valda niecības! Tagad bijušajiem valsts eksprezidentiem vajadzīgi ekstra dzīvokļi, automašīnas, jo, lūk, darīs kaudu Latvijas valstij un tautai, ja viņu dzīves līmenis nebūs līdzvērtīgs Amerikas prezidentu vai Anglijas karalienes galmam. Totāls nesamērīgums mūsu apstākļos!

Ko varam darīt? Mēs, latvieši, kuri ilgojas pēc patiesas kultūras, neesam tik nabagi, lai viens otru neatbalstītu – kaut ar labu vārdu un domu.

Tad arī Dievs svētīs Latviju!

Lilija Treice

Ziedoša plāva, ozols vai kļava,
Tas viss, latvieti, Dieva daļa tava.
Neatdod krievam, kas te visu kāva,
Neatdod Rietumiem, kas to ļāva.
Citādi atkal pagātne –
Govis bez saimnieka māva,
Jo latvietim ceļa galā
Sibīrijas lāva...

Jūlijs Trops

“DAUGAVAS VANAGI” PRET UŠAKOVU – 1:0

Šā gada 22. novembrī Administratīvā rajona tiesa atkārtoti izskatīja “Daugavas Vanagi Latvijā” pieteikumu, ar kuru biedrība bija lūgusi noteikt Rīgas domes vadošajām amatpersonām pienākumu publiski atvainoties par pilsētas izpilddirektora prettiesisko aizliegumu 2011. gadā rīkot 16. marta gājieni. Tāpat tika lūgts tiesu noteikt Rīgas domei pienākumu atlīdzināt personisko kaitējumu 5000 latu apmērā.

Administratīvā rajona tiesa biedrības “Daugavas Vanagi Latvijā” pieteikumu daļēji apmierināja, liekot Rīgas domei mēneša laikā no brīža, kad spriedums stājas spēkā, laikrakstos “Diena”, “Neatkarīgā Rīga Avīze”, “Latvijas Avīze”, “Telegraf”, “Cas” un “Vesti Segodņa” publicēt atvainošanās par prettiesisko Rīgas pilsētas izpilddirektora 2011. gada 8. marta lēmumu.

Biedrības pieteikumu daļā par personiskā kaitējuma atlīdzināšanu 5000 latu apmērā tiesa noraidīja.

Tiesas spriedumu lūdzām komentēt bijušo “Daugavas Vanagi Latvijā” vadītāju **Jāni Ati Krūmiņu**:

Jānis Atis Krūmiņš: Ar tiesas spriedumu esmu ļoti apmierināts. Tīcis ieguldīts liels darbs, lai piespiestu Ušakovu atvainoties par to, ko viņš nodara latviešu tautai. Par lielu zaudējumu es neuzskatu tiesas lēmumu noraidīt naudas kompensācijas prasību. Vairs neesmu biedrības “Daugavas Vanagi Latvijā” (DVL) līderis, un diemžēl šobrīd organizāciju vada cilvēki, kuri man nav pieņemami, tādēļ īpaši necentos, lai tiktu piespriests arī naudas sods.

DDD: Vai iesniegumā tiesai norādījāt kādu īpašu tekstu, kā Rīgas domes vadītājam Ušakovam būtu jāatvainojas?

J.A.K.: Jāatvainojas būs visos plašās saziņas līdzek-

ļos, kuros tika pieminēts, ka “Daugavas Vanagi” ir aizliegts rīkot gājieni 16. martā. Visos šajos medijos Ušakovam būs jāatvainojas par savām kļūdām. Kad nolēmu vērsties tiesā, zināju, ka ceļš būs grūts, lai iegūtu pozitīvu rezultātu. Šķiet, šī bija pietā tiesa, kad beidzot tika skatīta lietas būtība. Zināju, ka būs noraidījums, tādēļ netika norādīts speciāls teksts, kādu vēlamies dzirdēt no Ušakova. Tika prasīts princips – viņam ir jāatvainojas latviešu karavīriem, kuri ir aizskarti ar to, ka viņiem neļauj vienoti aiziet 16. martā līdz Brīvības piemineklim un nolikt tur ziedus.

DDD: Šoreiz tiesa skatīja prasību par 2011. gadā aizliegto 16. marta gājieni.

J.A.K.: Jā, Administratīvā rajona tiesa Rīgā skatīja manu iesniegumu, kuru parakstīju 2011. gadā, kad biju vēl DVL vadītājs. Varbūt cilvēki neatceras, bet es jau 2008. gadā pieteicu 16. marta gājienus vairākiem gadiem, un 2011. gada 16. marta gājienam bija pēdējais, kuru es biju pieteicis.

Katra 16. martu Ušakovs mēģina izlocīties, sakot, ka atbildīgais ir izpilddirektors Juris Radzevičs, kuram savukārt nekad nav laika, tādēļ viņa vietā tiek nosēdināts vietnieks Māris Kalve, kurš tikai izliekas, ka uzklausa viedokļus, lai vēlāk pieņemtu lēmumu. Taču visiem ir skaidrs, ka lēmums aizliegt gājienus jau tīcis pieņemts. Tā tas ir katru gadu.

Esmu iesniedzis prasību tiesā arī par 2012. gada 16. marta gājiena aizliegumu, bet šis iesniegums ir no “Daugavas Vanagu” Limbažu nodaļas, tādēļ tiesa 10. decembrī to izskatīs Valmierā. Arī šajā lietā Daugavas Vanagus pārstāv advokāts Armands Tomelis. Būs interesanti raudzīties, kā lems šī tiesa gan par atvainošanās, gan materiālo kompensāciju.

DDD: Vai 22. novembra tiesas spriedums ir galējs vai arī Rīgas domei to ir iespējams pārsūdzēt?

J.A.K.: Spriedumu ir iespējams pārsūdzēt, un esmu pārliecināts, ka Ušakovs šo iespēju izmantos. Skaidrs, ka dome centīsies šo lietu vilkt garumā – viņi būs izturīgi. Man gan jāatzīst, ka arī es esmu bijis neatlaidīgs, jo neapstājos pie pirmajām grūtībām. Zināmā mērā šajā tiesu praksē ir panākta revolūcija, proti, tagad morālās kompensācijas atlīdzību var prasīt ne tikai privātpersonas, bet arī biedrības, tas ir, juridiskās personas.

“Tīcis ieguldīts liels darbs, lai piespiestu Ušakovu atvainoties par to, ko viņš nodara latviešu tautai.”

Līdz šim morālo kompensāciju varēja pieprasīt tikai privātpersonas. Mūsu advokāts Tomelis tiesā tā arī teica: vai tad visiem leģionāriem vajadzēja vērsties tiesā un katram individuāli prasīt morālo kompensāciju no Ušakova? Biedrībā, kura prasa kompensāciju, taču ir apvienojušies atsevišķi cilvēki, kuri arī prasa kompensācijas. Lieta nonāca līdz Satversmes tiesai, kas atzina, ka arī juridiskās personas, šajā gadījumā biedrība “Daugavas Vanagi Latvijā”, var prasīt morālo kompensāciju.

DDD: Tā ir ļoti laba uzvara! Iespējams, ka daudzi nemaz nezina par šādu Satversmes tiesas lēmumu.

J.A.K.: Domāju, ka daudzi patiešām nezina. Iespējams, ka vairākas or-

ganizācijas, kas pēc pirmās tiesu instances ir metušas plinti krūmos, varēs atjaunot tiesvedību.

DDD: Kā Daugavas Vanagu organizācijas Centrālā valde uztvēra šo pirmo uzvaru tiesā?

J.A.K.: Daugavas Vanagu Centrālā valde, manuprāt, ir diezgan bēdīgā situācijā, jo viņi necenšas nekavējoši reaģēt uz notikumiem. Spilgts piemērs neizlēmībai un neizdarībai ir vilcināšanās ar vērsanos tiesā pret

SC Saeimas frakcijas deputāti Irinu Cvetkovu, kas apvainoja leģionārus. (Septembra beigās Irina Cvetkova “Daugavas Vanagu” organizāciju raksturoja kā “Trešā Reiha ideju turpinātājus” un “nacistiskā režīma atbalstītāju un turpinātāju organizāciju” – red.piez.) “Daugavas Vanagu” vadītājs Andrejs Mežmalis baidās pieņemt lēmumus, mēģinot mīlā miera labad kaut kā izslidēt no nepatīkamām situācijām. “Daugavas Vanagu” Centrālā valde nav pat pievērsusi uzmanību, ka man ir izdevies gūt zināmus panākumus. No viņu puses neviens man nav zvanijis un teicis paldies, ka rūpējos par “Daugavas Vanagu” godu un slavu.

Intervēja Liene Apine

SKAUDRA PATIESĪBA PAR ZINĀMO PĒCTECĪBU

Laimonis Martinsons

Salacgrīvā

Laikrakstos “LA” un “DDD” atkal ir uzvirmojuši aizsargu tēma. Latvijas brīvvalstī bija viena “LAO”, kurai pirmskara periodā bija liela loma patriotiskajā audzināšanā.

Ministru prezidents Kārlis Ulmanis uzskatīja, ka Latvijas pilsoņiem pašiem ir jābūt par palīgiem administratīvajām iestādēm, policijai uzturēt mieru,

kārtību, tāpēc 1919.gada 20.martā tika dibināta “LAO” ar iekšlietu ministra M.Valtera rīkojumu “Noteikumi par aizsargu nodaļām pagastos.

Aizsargu aktivitātes uzturēja valstī kārtību, atviegloja tā laika valdībai veikt savus valstiskos uzdevumus. Tika nodibināti arī aizsardzību pulciņi – kopas ar uzdevumu atbalstīt un veicināt aizsargu darbību kultūras, saimnieciskajā un sanitārajā jomā. Aizsardzību darbs iemantoja

lielu sabiedrības atzinību un uzticību. Pie aizsargu nodaļām aktīvi darbojās sporta pulciņi ar aptuveni 15 000 biedru, regulāri tika rīkoti sporta svētki un sacensības.

Saprotama kļuva loma, kādu vietu Latvijas dzīvē aizsargiem ierādīja prezidents Kārlis Ulmanis. Tai bija viena doma – vēlme kalpot savai tautai un valstij ar mērķi veidot stipru valsti un celt tautas labklājību, mīlēt Tēvzemi un ziedoties, lai tauta būtu lai-

mīga. Lielā cieņā un godībā jāpiemin tālaika aizsargu vadītājus – Jānis Gulbis-Gulbe, Jānis Breikšs, Ludvigs Bolšteins, Augusts Tone, Kārlis Prauls u.c.

Vēlāk Latvija un latviešu tauta bija spiesta pārdzīvot smagu un nežēlīgu okupāciju, kas centās iznīcināt latviešu tautu un valsti; latvietis lielās sāpēs izcīnīta pazemojumus – ar lielo cīņas gribu, būt latvietim bija īsts lepnums!

Turpinājums 6. lpp.

THE JERUSALEM POST

Israel's best-selling English daily and most-read English website

God. redakcija!

Nosūtu jums publicēšanai rakstu (kopija no DVF Ziemeļanglijas nodaļas ziņu biļetena “Ziņotājs”), ko par Latvijas “skuju ceļu” raksta Izraēlas laikraksts “The Jerusalem Post”. Latvijas mikstpēdīņi paši baidās kaut ko tādu atzīt...

Patiesā cieņā,

Jānis Rolavs
Anglijā

IZRAĒLAS LAIKRAKSTS: pasīvie latvieši soli pa solim zaudē krieviem savu valsti

Soli pa solim latvieši savas pasivitātes, vienotības un nacionālā lepnuma trūkuma dēļ zaudē savu atšķirīgo raksturu un pozīcijas krievu priekšā, pamazām atgriežoties pie tā, ka valsts tiek pārvērsta par krievu republiku, – vēsta Izraēlas laikraksts “**The Jerusalem Post**”. Tādu skatījumu Izraēlas angļu valodā iznākošā laikraksta viedokļu slejā pauž žurnālists un bijušais Kneseta deputāts, pašreizējais Jabotinska institūta Izraēlā ģenerāldirektors Josis Ahimeirs (Yossi Ahimeir), norādot, ka Latvijas fenomens sniedz vielu pārdomām citām mazām tautām, kuras grib pārņemt un asimilēt lielāki kaimiņi.

Autors skaidro, ka mazā latviešu tauta 21 gadu pēc neatkarības atgūšanas no represīvā komunistu režīma tā arī nav spējusi realizēt savu atgūto brīvību, ekonomisko potenciālu, nav spējusi kļūt par īstenu Eiropas valsti un neatņemasu Eiropas Savienības sastāvdaļu. Latvija nespēj pretoties skarbajiem demogrāfiskajiem procesiem un pamazām atgriežas

“krievu lāča” apskāvienos.

“Latvija atkal ir okupēta – šoreiz ar krievu masām, kas plūst uz to, apmeklējot, iegādājoties īpašumus un pakāpeniski mainot tās [Latvijas] unikālo raksturu, lai būtībā to vēlreiz pārvērstu par atjaunotu krievu republiku,” raksta Ahimeirs.

Autors norāda, ka puse Rīgā sastapto garāmgājēju runā krievu valodā, bet abas tautas var atšķirt arī pēc to mentalitātes un uzvedības. Latviešu smalkums tiek salīdzināts ar krievu rupjību, elegantais latviešu ģērbšanās stils ar “lēto” krievu gaumi, latviešu rezervētība ar krievu plāpīgumu. Tagad šīs īpašības saplūst cita ar citu, – tā secina Ahimeirs.

Kā piemēru, kas ilustrē latviešu pasivitāti pret krievu dominēšanu, autors min viesnīcā novēroto. Krievu ģimene uzvedas rupji, klaigā, bērni šūpojas uz durvju rokturiem, bet pieklājīgais administrators neuzdrošinās neko aizrādīt. Ahimeirs to salīdzina ar latviešu rīcību, neaizsargājot savu mazo zemi pret krievu un Krievijas ietekmi, krievu kultūru un

valodu. “Kaut kādu iemeslu dēļ kā no debesīm sūtītu dekrētu latvieši pieņem, ka savas zemes sākotnējā rakstura zaudējums ir neizbēgams,” secina autors.

Latvijas krieviskošanu veicina arī latviešu došanās strādāt un dzīvot uz Rietumiem, paliekot vienaldzīgiem pret pārmaiņām, kas notiek viņu dzimtenē. Ja viņi kādreiz atgriezies, tad jāšaubās, vai vēl pazīs Latviju, prognozē Ahimeirs. Savukārt tie, kas paliek Latvijā, saprot, ka ikdienas dzīvei te ir vēlamās krievu valodas zināšanas.

Autors norāda, ka jau tagad aptuveni puse Latvijas iedzīvotāju ir krieviski runājoši krievi, no kuriem daļa ir iebraukuši PSRS laikā, bet daļa jau pēc neatkarības atgūšanas, lai izmantotu pievilcīgās valsts administratīvo vājumu. Daudzi ierodas, lai pirktu te mājokļus, citus īpašumus un būtu kungi visās jomās, raksta Ahimeirs.

Krievu klātbūtne ir jūtama visur, un vairs nebūs ilgi jāgaida, līdz tie veidos iedzīvotāju vairākumu Baltijas valstī, prognozē autors. “Viņi jau uzvedas augstprātīgi un kā pavēlnieki,” raksta Ahimeirs,

norādot, ka kūrortpilsēta Jūrmala ir kļuvusi par krievu pilsētu. Gandrīz visas mājas pilsētā ir nopirkuši krievu bagātnieki, kas arī liecina par padošanos ārzemju naudai un austrumu imperiālistiskajam kaimiņam, – tā sakarības skaidro Ahimeirs.

“Latvijas parlaments ir atļicis mēģinājumu apstiprināt krievu kā otru valsts valodu, bet uz cik ilgu laiku?” jautā Ahimeirs. “Kā jau teicu, latvieši pamazām zaudē savu unikālo raksturu, galvenokārt savu īpašību, svešiem neizskaidrojamās pasivitātes un letargijas, vienotības un sadraudzības trūkuma, un vāja nacionālā lepnuma dēļ,” raksta Izraēlas laikraksts.

Autors nobeigumā citē kādu latviešu ārstu, ar kuru ir ties: “Tā vairs nav mūsu pašu Latvija, tā ir atšķirīga Latvija – Latvija, kas ir zaudējusi savu lepnumu, savu identitāti. Mana Latvija ir zaudēta. Latvija vairs nevēlas darīt neko pret krievu plūdēm.”

Avots:
<http://www.jpost.com/Opinion/Op-EdContributors/Article.aspx?id=288618>

KUR PALICIS TĀLAVAS TAURĒTĀJS?

Kur palicis Tālavas taurētājs?
Kur Tālavas taurētāja zelts?
Kur tautas ceļa rādītājs,
Kas būtu tautā godā celts?

Pūt tauri skaļāk, taurētāj,
Lai tauta sadzird Tālavā!
Lai bāleliņi rindā stāj,
Ceļ tautu atkal lielā slāvā!

Jānis Rolavs

VELTĀS CERĪBAS

Māris Linde

Dainis Lemešonoks 2012. gada 29. novembra rakstā (īpaši “Delfi Versijām”) (“**Nepilsoņu eksistences jēga**”) ir aizskāris svarīgu jautājumu, uz kuru pats nesniedz atbildi, taču paskaidro: “Lasītāj, neprasi man atbildēt, kas būtu jādara – jo es to ceru sadzirdēt no Tevis.” Tomēr esošā stāvokļa rašanās apraksts ir tik nopietns, ka par to nevar tikai pasmaidīt un neatbildēt.

KĀ RADĀS “NEPILSONI”?

Visvienkāršāk būtu pateikt visiem zināmo, bet D.Lemešonoka kungam noteiktai grupai, kas maizi pelna līdzīgi, nesaredzamo patiesību, ka “*Augstākā Padome, radot bez pilsonības palikušus Latvijas pastāvīgos iedzīvotājus*

(ar 1991. gada 15. oktobra lēmumu “*Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem*”), *vēl driestēja atļauties milzīgu greznību, ko varam tikai apskaust: atlikt uz vēlāku laiku pašas radītās problēmas risinājumu,*” ir aplamība (izcēlums visur mans, *M.L.*).

Ne jau AP radīja “nepilsoņus”, bet gan noziegumi pret cilvēci, kuriem nav noilguma, – tātad okupācija un kolonizācija. Pēc tam, kad latviešu tauta nacionālās atbrīvošanās cīņā atguva neatkarību, vara okupācijas īstenotājus un kolonistus atstāja Latvijā un nosauca par “nepilsoņiem”. Patiesībā viņi nav nekādi “nepilsoņi”, bet gan cilvēki, kuri nav atteikušies no savas iepriekšējās pilsonības un nav nokārtējuši jauno, kas viņiem liku-

mīgi pienākas, – vairumā gadījumu Krievijas pilsonību. Tāpat kā mums neliukumīgi un bez piekrišanas piešķirta PSRS pilsonība tika nomazgāta Daugavā, tāpat arī kolonistiem juridiski korekti nav iespējams piešķirt Latvijas pilsonību. Un vēl ir jāskatās, vai ieguvušajiem to nevar apstrīdēt, ja nav apliecināta viņu atteikšanās no likumīgi mantotās iepriekšējās pilsonības! Gluži tāpat kā mums bija ar PSRS pilsonību!

Zinot S.Karaganova Krievijas ārpolitikas nostādnes, ar kurām pilnībā sakrita AP atteikšanās no ārzemju palīdzības nodrošināt kolonistu atgriešanos dzimtenē, kā arī maldinošā “nepilsoņa” statusa ieviešana, ir skaidri saredzams, ka notiekošais ir rūpīga pretlatviskas instrukcijas izpilde, kurai nu niez mēle

ievākt augļus.

Taču mēs šoreiz parunāsim citā – problēmas būtības – līmenī. Runa ir par Latvijā esošās civilizācijas likteni un reizē ar to par mūsu tautas likteni.

Runājot par “nepilsoņu” tēmu, parasti tiek uzskatīts, ka, lūk, mums blakus dzīvo tādi paši cilvēki, kuriem ir tikai tāda atšķirība kā cita valoda, tomēr viņi ir tādi paši, grib to pašu – nu, varbūt nedaudz citādāku, bet “daudzveidība” tikai bagātina. Augstākais, ko drīkstam pieļaut: *labi, bija okupācija, taču nerunāsim par to, jo “tie” jau ir vai nu nomiruši, vai nevarīgi veci, bet šeit piedzimušie ne par ko nav vainīgi un strādā, maksā nodokļus, tāpēc – viņiem pienākas!*

Diemžēl viss ir daudz citādāk un nopietnāk.

Turpinājums 8. lpp.

DIVKOŠĪBA UN ŠKIROŠANA 18. NOVEMBRĪ

Lotārs Stūre

PSRS okupācijas režīmā politiski represēts brīvības cīnītājs,

tagad dzīvo Indianapolē ASV

Lielākie valsts svētki, kurus svin 18.novembrī, ir pavadīti. Tie nesuši arī nelielas divainības. Jo tautai Latvijā un svešumā no Melngalvju nama bija veltīti 2 dažādi pretrunīgi apsveikumi. Vai tiešām tikusi izmantota SC vēlēšanu propagandas taktika, kas latviešu un krievu publikai bazūnē atšķirīgi? Bet, zinot, ka no turienes nāk arī tādi kā *nosing spešal (Nothing special!)* izteicieni un putrojumi, Turkmenistānas sajaukšana ar Turciju, draudi žurnālistiem 1.septembrī, latviešu šķirošana, kvalitātes zīmes pielikšana vietējiem, vislielākās pensijas saņemšana, kad aiz bagātnieka rozā brillēm netiek saskatīta tautas nabadzība..., tad nav jābrīnās. Zinot šīs izdarības, liekas, šī ir atkal kārtējā divainība, kuru pievienot sarakstam.

Velti apsveikumā gaidījām sen ilgotos vārdus “Mīļā latviešu tautal!”. Pie Brīvības pieminekļa tika piekodināts, ka uzruna domāta Latvijas iedzīvotājiem, bet tauta tika uzrunāta par Latvijas ļaudīm. Bijušajam Valmieras lielkomunistam nepatīkots “klišejas” par latvietību, jo, viņaprāt, visi, kas atraduši šeit mājas, zinot latviešu valodu un cienot mūsu vērtības...

Daudziem radās jautājums, vai šīs ir kārtējais *nasing spešal*, vai gluži vienkārši, tumsonīga nezināšana, jo komunistu partijas augstajās skolās Latvijas vēsturi nemācīja? Vai neviens lielkomunistam nav paskaidrojis, ka tikai un vienīgi latvieši sev dibināja nacionālu latviešu valsti, nevis internacionālistu murgu?

1918. gada 17. novembrī 38 Tautas Padomes deputāti – latvieši no 8 latviešu partijām – nolēma dibināt neatkarīgu Latvijas valsti, kur latvju tauta varēs augt un attīstīties

latviskā vidē. Nākošajā dienā – 18. novembrī latvieši, no latviešu partijām izvirzītie Tautas Padomes deputāti nodibināja latviešu valsti.

Tik tiešām ir mucā jāaug un pa spundi jābūt barotam, lai neredzētu latviešu valodas nicināšanu un nīšanu – kaut vai skandalozajā referendumā, kurā pretlikumīgi tika prasīts par valsts valodu atzīt krievu valodu. Par to, cik Rīgas pilskungs bija vienaldzīgs par mūsu valodu, liecināja sākumā paziņotais, ka viņš nepiedalīsies latviešu valodas aizstāvības referendumā. Ja viņš būtu uzdevumu augstumos, tad stulbo un naidīgo priekšlikumu nevirzītu Saeimai, bet liktu izvērtēt tās atbilstību Satversmei un atgrieztu to atpakaļ, okupantu iniciēto referendumu nemaz nepieļaujot.

Lai pastaigā pa Daugavpili un kaut ko pajautā valsts valodā – itin drīz kāds atcirtīs, ka “suņu valodu” nesaprot un uzbrēks: “*Govorike po ruski!*”...

Pilnīgi pretējs apsveikums bija domāts tiem, kas dzīvo ārpus Latvijas – tiem uzruna bija sevišķi piemīlīga. “Mīlie tautieši, cienjamās dāmas, godātie kungi...” Tikai trimda tika atzīta par tautiešiem, bet latvju tauta Latvijā vienīgi par iedzīvotājiem un ļaudīm! Trimdinieki tika aicināti vairāk nodibināt saikni ar Latviju un atgriezties mājās. Dīvaini, ka trimdai piemirsa pārnest latvietības “klišejas” un netika aicināts nenodarboties ar latvietības kopšanu, aizmirst savu tautību, valodu un asimilēties, jo visi taču cienot mītnes zemes valodu un tradīcijas. Tieši tas tika pārmests tautai Latvijā, jo tā, redz, “par daudz mīl savu tēvu zemi un neklanās svešu kungu priekšā”.

Man nav saprotams tikai, vai par mīļajiem tautiešiem tiek godāti arī kolonisti (kurus okupācijas režīms, pārkāpjot Zēnevas konvenciju, iepludināja okupētā Latvijā latvju lautas pārkrievošanai), kas tagad devušies ārpus Latvijas, bet kuriem tikusi uzdāvināta Latvijas pilsonība un kuri neprot, un viņiem pat tiem riebjas, latviešu valoda?

Lotārs Stūre ar meitu Vēsmu un sievu Stefāniju

PAR MEDIJIEM, ŽURNĀLISTIEM UN LATVIEŠIEM

Turpinājums no 1. lpp.

Ingrīda Stroda: Sabiedriskajiem medijiem, piemēram, Latvijas Radio, elektronisko mediju vidū pagaidām vēl ir kaut kāda sabiedrības uzticība. Lai gan tagad, kad nestrādāju un līdz ar to vairāk klausos radio, man ir arī ļoti daudz pretenziju.

DDD: Jūs sakāt, ka Latvijas Radio bauda sabiedrības uzticību. Ja tas patiešām tā ir, vai jums nešķiet,

padome vispār vajadzīga? Kādēļ izstrādāt kaut kādu nacionālo pasūtījumu, ja pēc tam radio un televīzija tik un tā rīkojas pēc sava prāta, neņemot vērā aizrādījumus?

I.S.: Piemēram, likuma 60. panta apakšpunktā noteikts, kas jādara: "Veikt izplatīto programmu saturu un kvalitātes izlases veida pārbaudi." Tātad satura pārbaudi – pilnīgi pareizi.

Pirms raidījuma to nedrīkst darīt, tad tā ir cenzūra, bet pēc tam analizēt... Iedomājies – Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome – tāpat Nacionālā! Tad par ko mēs iestājamies?! Mums ir jāiestājas par to, lai Latvijā Latvijas sabiedriskais Radio un Televīzija raidītu valstij nozīmīgu un pašsaprotamu informāciju.

Mēs ar Dzintru Geku divas vienas neko nevarējām izdarīt. Bija balsojumi – vai nu 3 pret 3, vai 4 pret 2, un mēs atkal abas palikām, es atvainojos, ar baltu mēli.

ŠTATA EKSPERTI – KORĶI VISĀM PUDELĒM

DDD: Jūs teicāt, ka žurnālistu profesionālais līmenis ir ļoti zems, viņiem nav zināšanu, piemēram, par Latvijas vēsturi. Manuprāt, nav grēks, ja cilvēks kaut ko nezina, jo viņš var pajautāt tam, kurš zina. Taču problēma ir tā, ka žurnālisti apzināti vai savas mulķības dēļ kā ekspertus uzaicina nevis, piemēram, tādu cilvēku, kāds bija jūsu vīrs, bet gan tādu, kuram nav nekādas nacionālas pašcieņas. Konsekventi gan radio,

LIKUMI – CAURUMAINI KĀ SIERI

DDD: Un cilvēki piezvina uz radio: "Aidīt, kā tad nu man tagad būtu?...". Interesanti, vai tāds Tomsons, Streips un citi "gudrie padomdevēji", kas sēž pie radio mikroфона, vispār apzinās, ko viņi dara? Cilvēki viņiem tic – prasa padomu. Vai tiešām uzraugošā padome neko nevar darīt, lai mainītu šo absurdo situāciju?

Ingrīda Stroda: Neko. Vispār, godīgi runājot, domāju, kāpēc mūsu likumos ir atstāti tādi caurumi, kas ļauj lietas interpretēt tik brīvi. Reiz to jautāju kādam ļoti populāram juristam – nu, kāpēc ir atstāti tie caurumi, kas ļauj likumu interpretēt gan tā, gan šitā, un pašas beigās tik un tā nointerpretē...

DDD: Cilvēkam par sliktu...

I.S.: Taisni tā. Es tikko interneta sadaļā par politiku lasīju kārtējo Ivetas Kažokas materiālu, ko viņa saka par nācijām, par nacionalitāti, – nu, tas ir āprāts, ko viņa tur runā! Pēc asinīm es neesmu latvietē, bet jūtos kā latvietē. Es pilnīgi lecu gaisā – nezinu, ko es tai meitenei varētu izdarīt!

DDD: Viņa taču ir eksperte...

I.S.: Nu, protams, protams!... Atceros, kad stāvēju Doma laukumā, un 18. novembra uzrunu teica toreizējā prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, man blakus stāvēja krievvalodīgie, bet prezidente teica: "Jūs visi šeit esat latvieši!" Pārskrēju toreiz mājās un Heinriham teicu – āprāts! Viņš uz manu sašutumu atbildēja: "Jā, tā ir tā Rietumu pieredze." Nevienam no šiem "gudriniekiem" neņem vērā, ka skaitliski mazai nācijai ir grūtāk izdzīvot šajos globalizācijas apstākļos, tādēļ tai jānosaka citi spēles noteikumi, tādēļ ir svarīgi, ka pasē tiek ierakstīts "latvietis", "līvs" vai kas...

ŽURNĀLISTIKU IZNĪCINA IEDOMĪBA

DDD: Kā jums liekas, kur jūsu bijušajiem kolēģiem – žurnālistiem ir pazudusi nacionālā piederības apziņa? Varbūt tāda nekad nav bijusi? Nesaprotu, kā vispār var pastāvēt bez savas nacionālās piederības sajūtas! Vai tiešām žurnālisti ir tik ļoti degradējušies, vai arī tikai izliekas?

Ingrīda Stroda: Šobrīd strādā jauna paaudze. Domāju, ka viņi ir audzināti pilnīgi citā garā. Un godīgi runājot, tās ir šausmas – kādi žurnālisti tagad nāk

ārā no augstskolas! Tagad lielākoties sagatavo sabiedrisko attiecību speciālistus, nevis žurnālistus.

Savulaik diezgan daudz braukāju pa visu pasauli uz semināriem. Vašingtonā 90-to gadu sākumā notika

drīkst un kurus noteikti nedrīkst aicināt, kādi viedokļi drīkst un kādi nedrīkst izskanēt.

I.S.: Ir vēl viena lieta – ārpriekšējā paviršība. Esmu jautājusi savam bijušajam kolēģim Arnim

"Par pašreizējo NEPLP sastāvu man nav nekādu ilūziju. Par iepriekšējo padomes sastāvu, kurā biju arī es, man ir kauns – tas bija gluži vienkārši tragisks."

kāds liels pasaules forums, un atceros, ka es jautāju, kā tur tiek sagatavoti žurnālisti. Protams, viņiem arī ir dažādas skolas, bet viena no skolām ir brīnišķīga. Un es mazliet to esmu uz savas ādas izbaidījis. Man, piemēram, ir medicīniskā izglītība – tā ir mana pirmā profesija – esmu strādājusi klīnikā. Sāku rakstīt tieši par šo tematu. Pamazām apbružājos un varēju rakstīt un veidot raidījumus arī par citiem mani interesējošiem tematiem. Šobrīd redzu, ka žurnālistu pilnīgi mierīgi iebāž maisā par daudziem jautājumiem, bet viņš tikai uzklausā, māj ar galvu, to visu uzraksta. Bet ir jau spēki, kas griež tajā virzienā, kur vajag – gan par medicīnu, par lauksaimniecību, it visos jautājumos.

DDD: Manuprāt, žurnālistam visnepieciešamākā īpašība ir taisnīguma izjūta. Var visu nezināt, bet nedrīkst būt tik stulbs, lai nespētu atšķirt patiesību no meliem. Vairums žurnālistu ir vienkārši iedomīgi, nespējot atzīt zināšanu un spriestspējas trūkumu. Viņi nekautrējas izteikt savu absurdo viedokli, pasniedzot to kā absolūto patiesību.

I.S.: Līdzīga situācija bija arī padomē, kad es tur strādāju. Man blakus sēdēja labestības iemiesojums Andris Jakubāns – lai viņam vieglas smiltis! Viņš man allaž pie auss jautāja: "Inga, es nekā nesaprotu." Jautāju: "Kāpēc parakstīji šo papīru?" Viņš atbild: "Es nekā nesaprotu, kā man saka, tā es daru." Viņš bija labs cilvēks, kaut ko saprata – no rakstniecības, no kino industrijas, bet no likumdošanas kā tādas – neko.

Mums ir filmu, grāmatu, teātru kritiķi, bet nav žurnālistu kritiķi...

DDD: Absurdi, jo aizrādījumus, kritiku žurnālisti uztver kā cenzūru, vēršanos pret demokrātiju, pret vārda brīvību.

I.S.: Jā, ar to aizsedzāmies...

DDD: Vienlaikus jājautā, ar ko nodarbojas žurnālisti tajā pašā Latvijas Radio, ja ne ar cenzūru? Tur ir ļoti spēcīga iekšējā pašcenzūra. Vai nu viņiem pasaka, vai laika gaitā viņi iemācās, kurus cilvēkus

Krauzem – vai jūs kāds vispār atbildat par tiem slidošajiem tekstiem, kas redzami ziņu raidījumos? Briesmas, cik kroplīgi mēdz būt šie teksti, kurus raida! Vēl kāds spilgts piemērs, kas notika gan pirms vairākiem gadiem, kad Latvijas Radio bija raidījums "Rīta vingrošana", kur vingrotāji – Kolāts, Bendīks, Liniņš un Latkovskis – katru rītu "vingroja" par dažādiem jautājumiem. Kādu rītu klausos, viņi "vingro" par man ļoti tuvu cilvēka lietu, proti, viņi stāstīja, ka Ilma Čepāne ir dabūjusi valsts dzīvokli, un kā viņai nav kauna, utt., u.t.t. Pirmkārt, Ilmai Čepānei nekādu dzīvokli nepiešķīra; otrkārt, to saskaņā ar likumu ieguva cita Satversmes tiesas tiesnese – Ilze Skultāne, kura dzīvoja Jelgavā. Bet šiem vienai – ka tik kaut kas uz to pusi. Piegāju pie Dzintra Kolāta un draudzīgi aizrādīju – jūs šoreiz nošāvēt greizi, būtu ļoti jauki, ja nākošajā "vingrošanas" reizē tādā vieglā žestā jūs noformētu atvainošanās. Dzintris nostājās pozā, ielika rokas sānos un teica: "Neko mēs neatsauksim, lai viņa mūs sūdz tiesā!"

DDD: Tas ir tik amorāli no žurnālistu puses. Informācija, kas izskanējusi vai parādījusies drukātā veidā, nekur nepazūd. Šīs nepatiesās ziņas, ko "apvingroja" šie "gudrinieki", netika atsauktas. Pēc gadiem varbūt kāds meklēs informāciju par Ilmu Čepāni un atradīs, ka viņa no valsts ieguvusi dzīvokli, kaut gan tā nav patiesība.

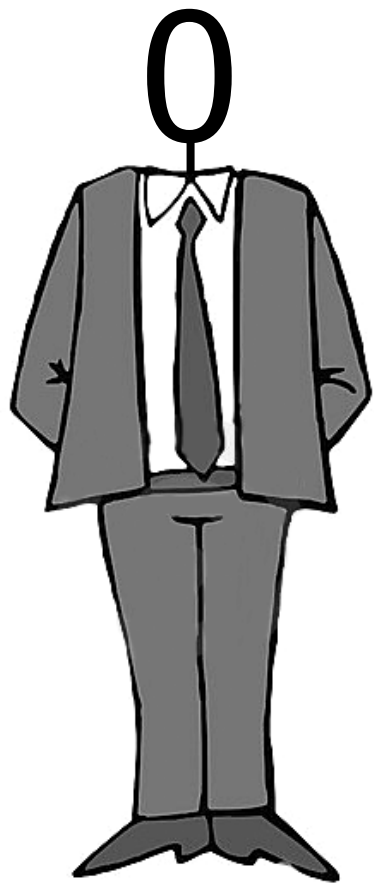
I.S.: Jā, tieši tā. Tāpēc nepiedodama ir šī paviršība faktu noskaidrošanā. Edijs Bošs reiz TV3 ziņās pateica, ka katrs piektais 1949. gada martā izvestais bija krievs. Viņam gluži vienalga, vai rakstīts 1,9% vai 19% – viņš noapaļo uz augšu, un iznāk katrs piektais... Tā ir būtiska, latviešu tautai ārkārtīgi svarīga lieta.

DDD: Bet vai jums nešķiet, ka tas nav nejauši?

I.S.: Nē, nē – to puisi es pazīstu!...

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

"Šobrīd redzu, ka žurnālistu pilnīgi mierīgi iebāž maisā par daudziem jautājumiem, bet viņš tikai uzklausā, māj ar galvu, to visu uzraksta. Bet ir jau spēki, kas griež tajā virzienā, kur vajag – gan par medicīnu, par lauksaimniecību, it visos jautājumos.

ka Latvijas Radio nodarbojas ar kaitniecību, patiešībā maizes vietā cilvēkiem pasniedzot akmeni?

I.S.: Ir lietas, kas nebija ierakstītas ne iepriekšējā likumā, ne arī šajā, bet kuras, manuprāt, jāievēro jebkuram latvietim un Latvijas iedzīvotājam, bet īpaši žurnālistiem, sabiedriskā medija pārstāvjiem. Tām ir jābūt faktiski viņu darbības "Alfai un Omeigai". Nedrīkst būt tā, ka cilvēks, kurš vēl vakar, piemēram, tirgojis siļķes, nāk gandrīz vai no ielas, bet šodien jau ir pie mikroфона kā žurnālists un runā par visiem jautājumiem. Mans vīrs – profesors Heinrihs Strods – leca gaisā, dzirdot, ko un kā Latvijas Radio runā par Latvijas vēstures jautājumiem. Viņš teica: "... Un tad mēs brīnāmies!? Tantītes jau ļoti bieži satiekoties saka – "...bet Tomsoniņš teica!"; "...bet Liniņš teica!..."

DDD: Tieši par cilvēku uzticēšanos radio dzirdētājam aplamībām arī runāju. Diemžēl NEPLP uz to bezdarbībā noskatās un gudri noplāta rokas, atrunājoties, ka viņiem nav tiesību iejaukties mediju saturā.

I.S.: Saturā nedrīkst iejaukties.

DDD: Kādēļ tad tāda

DDD: Nevis sabiedrības apziņu graujošu un cilvēkus maldinošu informāciju. Strādājot padomē, jūs noteikti saskārāties ar situācijām, ka nevar neko mainīt. Kādēļ?

I.S.: Tāpēc, ka visi lēmumi tiek apstiprināti, tikai balsojot. Biju partijas "Pilsoniskā savienība" biedre. Meklējot risinājumus, runāju un gāju no Poncija līdz Pilātam, līdz galā izstājos no šīs partijas. Konferencē atklāti pateicu, ka partija baro ar solījumiem kaut ko darīt, mainīt un uzlabot situāciju, bet nekas nemainās.

Nu, te ir tas pats, ko jau minēju, ko teica profesors, – tirgo siļķes un otrā dienā pie mikroфона. Nu, protams, tas ir galējs pārspīlējums; var jau jebkuras profesijas pārstāvis, ja viņš spēj, strādāt plašsaziņas līdzeklī, bet jārūnā par tiem jautājumiem, kurus tu zini. To pašu vēlos teikt par Saeimu. Kāpēc jābalso par tādu NEPLP sastāvu, kurš nebūs spējīgs aizstāvēt latviešu nācijas intereses, jo nacionāli noskaņoti cilvēki ir mazākuumā? Par pašreizējo NEPLP sastāvu man nav nekādu ilūziju. Par iepriekšējo padomes sastāvu, kurā biju arī es, man ir kauns – tas bija gluži vienkārši tragisks.

gan televīzijā kā "eksperti" tiek cilvēki, kuri neko neejdz vai arī speciāli apzināti strādā ar antilatvisku nostāju.

Ingrīda Stroda: Atceros gadījumu, kad vēl strādāju padomē. Pie mums uz sēdi atnāca Latvijas Televīzijas vadītājs Kots un jautāja, kādu ekspertu pieaicināt. Priekšsēdētājs Kleckins teica: "Protams, Juri Rozenfeldu." Tās dienas vakarā Juris Rozenfelds arī uzstājās kā "liels eksperts".

DDD: Ir tā saucamie "štata eksperti", kuru viedoklis izskan kā vienīgais pareizais. Tas, ka ir arī citi zinoši cilvēki, kuru teiktais sniegtu pareizāku ieskatu problēmā, mediju vadītājus un žurnālistus neinteresē. Izveidojusies sajūta, ka ir "pareizie" jeb režimam tīkamie un "nepareizie" eksperti.

I.S.: Varu minēt vēl kādu piemēru, kas cieši skar arī elektroniskos medijus. Runa ir par Tāli Linkaiti, kurš kā eksperts uzstājās tik daudzos jautājumos, ka es pat nezinu, kāda ir viņa specialitāte. Tad viņš bija eksperts elektronisko sakaru jomā, tad ekonomikā, tad aviācijā... Nenoliedzu, ka viņš ir gudrs cilvēks, bet – vai visās tajā jomās, kurās viņš uzstājās kā eksperts?

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 1. lpp.

Ticiet ar nesalauzamu ticību tēvijas sūtības mirdzumam, ticiet tēvijas un tautas spēkam – un tad ejiet, ceļiet un vairojiet tēvijas godu un slavu.”

Uzrunājot mazpulku vadītājus, **Kārlis Ulmanis** uzsvēra:

“Gādājiet, lai jums izdotos jums uzticēto jauniešu sirdis un prātus pildīt ar augstiem ideāliem – ar tik augstiem, ka šie ideāli nevarētu tikt ne sasniegti, ne piepildīti, ne patērēti viņiem mazpulkos esot, bet ka tos viņi paņemtu līdzī turpmākās dzīves gaitās.”

Ne tikai vārdos jeb šķietamībai (kā mūsdienās), bet arī darbos tika apliecināta sapratne, ka Latvijas lauksaimniecības nākotne ir jaunatnē. Tam pierādījums ir fakts, ka 1940. gada sākumā Latvijā darbojās 1100 mazpulka nodaļas ar 44 200 dalībniekiem. Mazpulku darbību organizēja Latvijas Lauksaimniecības kamera, bet budžeta ietvaros to nodrošināja valsts. Mazpulku vadīšanai tika sagatavoti nacionāli pašapzinīgi un strādāt gribīgi audzinātāji.

Zemnieku sanāksmēs lauksaimniecības attīstības pamatnostādnes deklarēja Kārļa Ulmaņa valdības zemkopības ministrs **Jānis Birznieks**:

“Vispirms, mūsu gruntniecība nav un nedrīkst būt kapitālistisks uzņēmums. Tāpēc jāaizkavē gruntniecības, zemes un māju pataisīšana par tirgus preci un spekulācijas priekšme-

skanota, līdzsvarota tautsaimniecība, tautas spēka vairošana, garīgās un materiālās kultūras celšana tautā visos viņas slāņos.

Tikai reālais visu dzīvi nevar un nedrīkst aizpildīt. Padomāsim arī par skaistu apkārtni, kurā patikami atpūsties pēc dienas darbiem. Lai tikai atceramies veco Indrānu tēvu un

viņa ošus. Vecajam Indrānam paša stādītie un audzētie koki ir svēti. Un asā ģimenes konfliktā, kurš rodas ošu ciršanas dēļ, mēs ikviens nostājamies vecā Indrānu tēva pusē, ne jaunā, kuram koki nav sētas svētums un krāšņums, bet tikai tirgus prece.

Rokas mums nenolaidīsies pie mazākās neveiksmes, uzticēto dārgumu – brīvo Latviju – ieslēgsim dziļi sirdī un aizmirsīsim

nes vīzija, kuru nodrošināja vadošo personību pa-reizi izvēlēta un realizētā agrārā politika, tautas dzīvot un strādātgrība bija tik liela, ka jau 1921. gadā kartupeļu kopraža un aitu skaits bija sasniedzis 1913. gada līmeni. 1923. gadā šis līmenis tika sasniegts zirgu un liellopu skaita ziņā. 1925. gadā – linsķied-

ras un linsēklu ražošanā. 1926. gadā – cūku skaitā. Līdz 1935. gadam par 130 procentiem tika pārsniegts pirmskara līmenis maizes labības un graudaugu lopbarības ražošanā.

Valsts sevi pilnībā nodrošināja ar maizi. Uzcēla trīs cukurfabrikas, kas iedzīvotājus nodrošināja ar darbu, ienākumiem un pašražoto cukuru. 1938. gadā sviesta eksportā Latvija ieņēma 4. vietu Eiropā un 6. vietu pasaulē. Vēl vairāk par Latviju eksportēja tikai Dānija, Holande un Zviedrija. Vēl pēc dažiem gadiem Latvija būtu sviestu eksportētusi vairāk nekā Zviedrija, jo mūsu eksports pieauga straujāk nekā zviedru.

Līdz 1938. gadam aramzemes platība bija palielinājusies līdz 2 113 700 ha (100%) jeb par 18%, salīdzinot ar 1 729 000 ha 1913. gadā (2010. gadā aramzeme – 1 173 400 ha jeb 56% no 1938. g.).

1935. gadā 275 698 saimniecību rīcībā bija 4 486 964 ha visas zemes jeb vidēji 16,3 ha vienai saimniecībai. No tām 153 042 (55,5%) saimniecības ar 4 039 974 (90%) ha bija lielākas par 10 ha, ar vidējo platību 26,4 ha. Lielākas par 50 ha bija 14 365 (5,21%) saimniecības, ar vidējo platību 65,2 ha, bet lielākas par 100 ha – 1071 (0,39%) saimniecība, ar vidējo platību 138 ha.

1938. gadā lauksaimniecībā (kopā ar mežsaimniecību un zvejniecību) bija nodarbināti 801 000 laukos dzīvojošo (801 000: 275 698) jeb vidēji 2,9 cilvēki vienā saimniecībā.

Pirmskara agrārā reforma, atsavinot zemi vācu muižniekiem un sadalot to bezzemniekiem, likvidēja muižu lielsaimniecību

ekonomiskās varas modeli un tautu iecēla par savas zemes saimnieku. Tā atraisīja zemnieku iniciatīvu, radošo enerģiju un deva pozitīvus rezultātus kā apliecinājumu par tās pareizību.

Par pirmskara Latvijas lauksaimniecības dzīvotspēju liecina līdz 1937. gadam laukos uzceltās

450 000 jaunās ēkas. Spožs Latvijas uzplaukuma radītājs bija arī 373 (t. sk. 111 celtas 1934.–39. gados) uzceltās jaunās un 587 (t. sk. 260 pārbūvētas 1934.–39. gados) pārbūvētās vai atjaunotās skolu ēkas (“LA”, 04.09.2012.). Ar 30 studentiem no katrēm 10 000 iedzīvotājiem Latvija ierindojās pirmajā vietā Eiropā.

Ar 897 kg piena un 83 kg gaļas 1 iedzīvotājam gadā – 2. vieta pasaulē, bet graudu ražošanā ar 711 kg 1 iedzīvotājam – 3. vieta Eiropā. Aiz Latvijas palika Igaunija, Lietuva, Polija, PSRS, Argentīna, Kanāda, ASV.

1938. gadā katram valsts iedzīvotājam ražoja lauksaimniecības izejprodukciju par 830 (100%) latiem. 1938. gadā lauksaimniecības produkcijas un pārtikas eksports pārsniedza importu par 62 miljoniem latu.

Secinājumi

“Sevišķi svarīgi konstatēt, ka mūsu jaunsaimniecības sekmīgi sacenšas ar bijušo muižu saimniecībām, pārspēdamas tās nevien aramzemes platības, bet arī bruto ienākumu ziņā. Tas pierāda, ka nav nekāda pamata mūsu agrārās reformas nelabvēlu apgalvojumiem, it kā agrāko muižu sadalīšana jaunsaimniecībās būtu sagrāvusi Latvijas lauksaimniecisko kultūru un samazinājusi tās ražošanas spējas.” (“Latvija 20 gados”, 1938. g.).

Turpinājums 8. lpp.

REŽĪMS IR GATAVS LATVIJU UZDĀVINĀT OKUPANTIEM

A.V. Gremze

Mani nepārsteidz okupantu naida pilnie izlēcieni internetā, izjūtu to ik brīdī, ik dienas, vērojot raidījumus TV vai klausoties radio. Brīnos vienīgi, ka to nav spēji sajust 4. maija režīma varas pārstāvji, jo okupantu naidis jau nav vērstis tikai pret tautu, bet arī pret viņiem. Okupantiem nebūt nav diezgan – varu jau sagrābuši Rīgā (kur dzīvo aptuveni puse no Latvijas iedzīvotājiem) un nerimsies, kamēr noteicēji nebūs arī Saeimā un valdībā. Līdz tam vēl ir tikai viens solis, jo SC “reittings” esot lielāks nekā “Vienotībai”... Bet latvieši, kas režīma politikas dēļ ir anestezēti, *stāv pie ratiem*, lai klusinām izzustu no pasaules (Latvijas).

Nekādi nespēju saprast, kas režīma politikā ir vairāk – glēvas bailes, lētticība vai mulķība? Bet liekas, ka visvairāk ir alkatība. Piemērs varētu būt bijušais Valsts prezidents Zatlers. Vai, strādādams, viņaprāt, “nožēlojamā” ārsta profesijā, viņš varēja cerēt sagādāt sev un lēdijai gandrīz pusmiljonu vērtu dzīvokli?! No pakaļas psviesto luksusa automobili nav pat vērts pieminēt. Pat pārstādot smadzenes Žirnovskim, nekas nesanāktu! Varēja jau gan savas prezidentūras laikā parūpēties, lai viņa kolēģiem nebūtu jāklīst pa ielām ar plakātiem, pieprasot uzlabot humānās profesijas apstākļus...

Mums cenšas iegaltot, ka Latvijā esot vislielākā izaugsme Eiropas Savienībā. Vai tāpēc, ka Latviju pametuši simptiem tūkstoši? Varbūt tāpēc, ka Latvijas zeme tiek pārdota ārzemniekiem?

Ja režīms ir gatavs Latvijai uzdāvināt okupantiem, tad būtu jābrīnās, ja viņi no šādas dāvanas atteiktos. Tikai lai dāvinātāji nesapņo no apdāvinātajiem okupantiem saņemt pateicību, iekams visa vara nebūs apdāvināto rokās! Pēc tam

(kā pateicību) okupanti 4. maija režīma pārstāvjus nogādās pelnītā atpūtā uz vēsākiem apgabaliem prātā atvēsināšanai. Tur laika būs diezgan pārdomām, ko nozīmē nelietīgi izmantot tautas dāvāto uzticību.

Pagaidām tās ir tikai fantāzijas, bet vienīgās iespējamās zāles, kas liktu apzināties atbildību savas tautas priekšā, sajust īstas latviešu rudzu maizes garšu un to, kam ir paliekošas vērtības. Var piemānīt atsevišķus individuus vai individu grupas, bet visu tautu piemānīt nav iespējams!

Liberālās demokrātijas apstākļos viss ir pērkams un pārdodams, daudziem šķiet, ka arī sirdsapziņa, nacionālā pašapziņa un atbildība savas tautas priekšā. Patiesībā viņiem ir svešas šīs garīgās vērtības, kas nav nedz nopērkamas, nedz pārdodamas. Pat “Jaunā vilņa” balagāna šefam Krutojam ir kaut kas aizķēries: “Mēs varam nopirkt visu, tikai to auru, kas piemīt Jūrmalai, nopirkt nav iespējams!”

Te nu kļūst redzama istā patiesība visā savā būtībā, kāda vērtība ir gadu tūkstošos uzkrātajām tradīcijām, kas saistās ar kultūru un vēsturi. Viņi savā “Jaunajā vilnī” var izlēkāties, izākstīties pēc sirds patikas, no tā nekas nepaliek pāri. Visu aizvērjo Rīgas Jūrmalas priežu šalkšana un skuju reibinošais aromāts vasaras siltajos vakaros, ko vēl papildina no jūras nākošais vilņu nes-tais, jūrai vien piemītošais savdabīgais aromāts.

Bet te ir jautājums: vai to spēj novērtēt pašmāju varas pārstāvji, ja tik vienkārši viss tiek pārdots Krievijas miljardieriem?

Tāpat nevar nopirkt arī brīvības sajūtu, ko sniedz sava, no ienaidnieka brīva, valsts, pie kuras krūts var vienmēr rast mieru un lab-sajūtu – gan priekos, gan bēdās, ja vien spēj apzināties, ka esi saimnieks un noteicējs savā Tēvzemē.

VĒSTULE

Birokrātija dzemdina birokrātiju

Arī Tiesībsarga birojs birokrātiski raksta, ka katram individam par novērotu likumpārkāpumu (ja tas aizskārot indivīda intereses (!?)) esot jāšūdzas, jāvēršas tiesā individuāli – laikam taču pēc principa “slīcēja glābšana ir paša slīcēja rokās”, bet ne Tiesībsarga birojam, ne Valsts policijai, ne arī pašvaldībai it kā nav pienākuma vērsties pret nelikumīgām darbībām to administratīvajā teritorijā.

Tad jājautā: kamdēļ visi šie iestādījumi, ja pietiek ar tiesu?! Un kas traucē Tiesībsargam vērsties tiesā?

Finanšu iestādes, piemēram, lemj un vēršas pret pārrādnieku pašas, bez tiesas starpniecības. Policija soda satiksmes noteikumu pārkāpējus bez tiesas starpniecības.

Ja tiesībsargs Latvijas valsts himnas zaimošanā nesa-skata likumpārkāpumu, bet tikai katra atsevišķa skatītāja vai klausītāja individuālās attieksmes problēmu, tad tāds “tiesībsargs” nav vajadzīgs!

Gunārs Terinks

SKAUDRA PATIESĪBA PAR ZINĀMO PĒCTECĪBU

Turpinājums no 2. lpp.

Atgūstot Latvijas neatkarību, patrioti centās atjaunot "LAO" ar jaunām idejām un darbošanos gribu Latvijas labā. Priekšgalā stājās istens patriots – aizsargu priekšnieks Jānis Rība, tika dibinātas jaunas aizsargu nodaļas, grupas. Zemcīlvēki, redzēdami lielas aktivitātes un pārmaiņas Latvijas dzīvē, lika lietā viszemiskāko nelietību un 1997. gada 28. novembrī Matīsa ielā ar vairākiem bises šāvieniem no mugurpuses nogalināja Jāni Rību. Noziegumu nekad nedrīkst aizmirst, noziedznieks ir jāatrod un bargi jā sodā! Policija puda versiju, ka viņu, iespējams, nogalinājuši pērkonkrustieši, tomēr šādi secinājumi arī palika bez rezultāta, slepkava nav notverts, un droši vien to arī neviens nemeklē. Lai varonim Jānim Rībam vieglas smiltis!

Pēc tam bijušais aizsardzības ministrs Ģirts Valdis Kristovskis pielika lielas pūles, lai neatjaunotu "LAO".

Bauskas aizsargu pulka 15. gadadienas un 10. gadadienas karoga pasniegšanas svētki.

No kreisās: 1. parādes komandieris, pulka komandiera palīgs Senko; 2. Tehniskās divīzijas komandieris, ģenerālis Jānis Kurelis; 3. aizsargu organizācijas priekšnieks Kārlis Prauls; 4. Latvijas Republikas Ministru prezidents Kārlis Ulmanis; 5. apriņķa priekšnieks Jūlijs Vērpelis.

Bauskas apriņķis, Stelpes pagasts, 01.07.1934.

Šobrīd jaunas aktivitātes izrāda divas aizsargu organizācijas – kura ir tā istā, tas nav skaidrs. Šis kuriozs Latvijai godu nerada.

"LAO" ir jābūt, un to būtu vēlams nosaukt Jāņa Ribas vārdā. "LAO" ir jābūt nopietnai organizācijai, tā nevar darboties kā pašdarbības pulciņš. Organizācijas kodolu ir jāvada patriotiem ar militārām zināšanām. Kas tā par "AO", ja sanāksmē piedalās tikai kādi 30 biedri un kur ir aizsardzes?! Kur palikuši aizsargu pulki – nodaļas, grupas no pilsētām un laukiem? Kā izpaužas aizsargu patriotisms un aktīvās darbības? Ko dara "LAO"? Tur esošais it kā 200 aktīvo aizsargu skaits ir iespaidīgāks. Taču neko muļķīgāku nevar paziņot, ka "LAO" nevēlas būt ar militāru ievirzi, tādi priekšnieki ir jāpudzen, lai veido adīšanas pulciņus un

lasa vēsturi, kādiem jābūt aizsargiem.

Kā ar bijušiem J.Ribas aizsargiem, kuri nodevuši zvērestu, lai gan daļa pārbēguši zemessargos? Vai ir kāda uzskaitē un kontrole? "LAO" valdes priekšsēdētājs A.Lācis žēlojas, ka varētu darīt vairāk, bet neesot naudas (patriotisms, izrādās, ir naudā), un uzskata, ka militāra aizsargu organizācija esot pagātne... "Pašlaik vidējam latvietim (kas tas tāds?) priekšstata par aizsargiem nav. Tas būs, ja mēs to radīsim," tā saka "LAO" Rīgas pulka štāba priekšnieks, 20 gadīgais students Raivis Zeltīts ("LA", 16.10.2012.).

Taisnība ir aizsargam Jurim Bulānam, ka "LAO" ir aizgājusi no aizsargu idejām ("LA", 16.10.2012.). Lai viņi ir kā labdarības organizācija un darbojas ar zeķu adīšanu...

Latvijā nav pieļaujamas divas aizsargu organizācijas (tagad ir "LAO" un "AO"), tās veido tikai naidošanos, nevis patrio-

KĀ INSPEKTORS UZKĀPA UZ TĀ PAŠA GRĀBEKĻA...

Laikraksta "DDD" 19(173) numurā bija publicēts raksts "Krievvalodīgo naida ekstrēmās izpausmes", kurā informējām par divu firmas "A.D.I.M." darbinieku – Jevgēņija Rozinko un Igora Golubeva – kriminālajām izdarībām, neestētiskā veidā ar rupjiem vārdiem un to bezgumīgu ilustrāciju aprakstot pie apgāda "Vieda", Latvijas Nacionālās frontes un laikraksta "DDD" biroja durvīm piestiprinātās izkārtnes.

27. augustā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes (VP RRP) Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas (KPN) vecākais inspektors, virsleitnants Oļegs Losbergs uzsāka kriminālprocesu par šo faktu, taču 14. septembrī to izbeidza, jo Rozinko rīcībā it kā neesot noziedzīga nodarījuma sastāva.

Patikami pārsteidza Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas prokuratūras prokurores Santas Mickevičas 12. oktobra lēmums atjaunot izbeigto kriminālprocesu un nosūtīt lietas materiālus atpakaļ inspektoram O. Losbergam, kurš bija pieļāvis procesuālus pārkāpumus, nenopratinot cietušo pusi.

Kad 17. oktobrī apgāda "Vieda", Latvijas Nacionālās frontes un laikraksta "DDD" pārstāve Liene Apine ieradās ar iesniegumu pie inspektora O. Losberga, nevarēja nemanīt viņa nevēlēšanos taisnīgi izskatīt lietu. Bez īpaša entuziasma viņš uzklauzīja pamudinājumu rūpīgāk un objektīvāk izvērtēt visus apstākļus – īpaši iemeslus, kādēļ krievvalodīgie firmas "A.D.I.M." darbinieki tik vulgāri apķēpāja laikraksta "DDD" biroja iz-

fakts, ka gadījumā, ja viņi patiešām bija neapmierināti, kādā veidā apgāda "Vieda", LNF un laikraksta "DDD" darbinieki ver ārdurvis, viņi kā firmas IK "A.D.I.M." pārstāvji noskaidrotu reālo situāciju, varbūt pat dotu kādas instrukcijas, kā pareizi jāver

Firmas "A.D.I.M." darbinieki Jevgēņijs Rozinko un Igors Golubevs

ārdurvis, nevis aprakstītu izkārtnes."

Purpinādams, ka viņš nezina, kā tagad rīkoties, jo Rozinko jau sodīts administratīvi, inspektors O. Losbergs gan pieņēma iesniegumu un sastādīja protokolu, taču atstāja bez ievēribas aicinājumu rūpīgāk izvērtēt Rozinko un Golubeva rīcību, varbūt pat lūgt savu kolēģu Drošības policijā palīdzību. Laikam jau asinsbalss bija spēcīgāka par vēlmi rīkoties taisnīgi, tādēļ 19.

"Uzskatām, ka Rozinko un Golubevs rīkojās nacionālā naida jūtu vadītī, zinot, ka LNF un laikraksts "DDD" aktīvi iestājas par latviešu nācijas tiesībām un obligātu nepieciešamību veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju."

kārtnes. Iesniegumā, kuru pievienoja lietas materiāliem, norādīts: "Uzskatām, ka J. Rozinko un I. Golubevs rīkojās nacionālā naida jūtu vadītī, zinot, ka LNF un laikraksts "DDD" aktīvi iestājas par latviešu nācijas tiesībām un obligātu nepieciešamību veikt tiesisku okupācijas seku likvidēšanu, tas ir, Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Ja J. Rozinko un I. Golubevam būtu vienkārši slimīga tieksme nepiemērotās vietās uzķēpāt neadekvātus uzrakstus un zīmējumus, tad arī citu viņu klientu durvis tiktu regulāri aprakstītas. Par to, ka Rozinko un Golubeva rīcība ir tiša, apzināta kaitniecība, kuras motīvs, iespējams, ir nacionālais naidis, liek domāt arī

oktobrī inspektors O. Losbergs atkal, tēlaini izsakoties, uzkāpa uz tā paša grābekļa, jo jau otro reizi pieņēma lēmumu izbeigt kriminālprocesu.

Šoreiz izmantotām iespēju desmit dienu laikā pārsūdzēt šo lēmumu Latgales priekšpilsētas prokuratūrā. Iesniegumā detalizēti izklāstījām, kādēļ O. Losberga lēmumam nevaram piekrist un uzskatām to par nepareizu.

Lūk, daži no argumentiem:

1. J. Rozinko rīcība – SIA Latvijas ekoloģiskās izglītības apgāda "Vieda" un biedrības "Latvijas Nacionālā fronte" alumīnija izkārtņu aprakstīšana (starp citu, ar asu, skrāpējošu rakstāmrīku un nenomazgājamu tinti!) – radīja

50 latu lielus zaudējumus, jo izkārtnes tika sabojātas. [..]

2. Izmeklēšanas laikā gūtie paskaidrojumi, ka J. Rozinko nav gribējis kurināt nacionālo naidu, jo nav zinājis, ar ko nodarbojas biedrība "Latvijas Nacionālā fronte", kā arī apsoli-

tējot nodarījuma raksturu, nav ņēmusi vērā, ka nodarījumam nav gluži sīkā huligānisma pazīmes, jo viņš sabojāja īpašumu. Ja J. Rozinko būtu vēlēties tikai rupji nolaupties, viņš to būtu izdarījis mutiski, taču viņa nodoms bija savas iecerētās rupjības

šanās policijai tā vairs nedarīt un izdarītā valstīdīga nožēlošana nav likumīgs pamats, lai izbeigtu kriminālprocesu, kas uzsākts pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas. Turklāt ar J. Rozinko "nezināšanu", "valstīdīgu nožēlu" un "apsolīšanos" nav pašas no sevis novērsušās un padarījušās par nebijušām nodarījuma sekas – nav atjaunotas sabojātās izkārtnes, un J. Rozinko nav pat piedāvājis to izdarīt un atvainojies. Tas liecina, ka J. Rozinko policijai ir liekuļojis.

3. Iespējams, darbodamies dusmu uzplūdā, J. Rozinko, nav vēlējis tikai sabojāt izkārtnes, bet gan tieši pazemot 4. dzīvokļa iemītniekus – "Viedas" un "Latvijas Nacionālās frontes" darbiniekus. Taču pie kriminālatbildības ir saucama arī tāda persona, kas nodarījumu ir izdarījusi ar netiešu nodomu. [..]

4. Apšaubāma ir arī J. Rozinko rīcības motīvu izvērtēšana, jo viņa taisnošanās par dusmām, tāpēc ka vairāki mājas iedzīvotāji esot sūdzējušies par to, ka 4. dzīvokļa iemītnieki atstājot kāpņu telpas durvis vaļā, ir balstīti uz nepatiesiem un absurdiem izdomājumiem. Gan "Viedas", gan "Latvijas Nacionālās frontes" darbinieki regulāri aizver aiz sevis ārdurvis (tās, starp citu, ir grūti neaizvērt, jo ir aprīkotas ar atsperi), jo ir ieinteresēti ārdurvju slēgšanā savas un uzņēmuma drošības dēļ. Šie apzinātie izdomājumi liek uzskatīt, ka J. Rozinko rīcībā tomēr ir bijuši nacionāla, nevis sadzīviska naida motīvi.

5. Policija, izvērtējot J. Rozinko vainu un novēr-

"iemūžināt" uz dusmu objekta īpašumu, šādi to sabojājot. Turklāt viņam bija līdzzinātājs – I. Golubevs. [..]

LNF un apgāda "Vieda" iesniegumu izskatīja tā pati Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas prokuratūras prokurore Santa Mickeviča, kura jau iepriekš bija saskatījusi kļūdas inspektora O. Losberga darbā un nosūtīja viņam atpakaļ kriminālprocesa materiālus izmeklēšanas turpināšanai vai likuma prasībām atbilstoša lēmuma pieņemšanai. 27. novembrī prokurore Mickeviča nolēma atcelt jau otro inspektora O. Losberga lēmumu par kriminālprocesa izbeigšanu, atzīstot to par nepamatotu un ne-likumīgu un ļoti konkrēti norādot uz O. Losberga lēmuma nepilnībām.

Varbūt VP RPP Rīgas Latgales Kārtības policijas nodaļas vecākajam inspektoram O. Losbergam vajadzētu noskatīties filmu "Septiņpadsmit pavasara mirkli" un, līdzīgi kā Aismans atteicās no Millera piedāvājuma izmeklēt Štirlica lietu, oficiāli atteikties no Rozinko un Golubeva lietas izmeklēšanas. Protams, ja Losbergs jūt, ka viņš par spīti visiem personīgajiem aspektiem tomēr spēs būt objektīvs, lai turpina iesākt, taču tad atliek viņu mudināt vēlreiz pāršķirstīt mācību pierakstus, kā jāizmeklē krimināllietas, lai prokurorei nebūtu jātērē savs laiks, viņam kā skolnieciņam skaidrojot, kas un kā jā dara.

Sagatavoja Liene Apine

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Vladimirs Pavlenko

Ģeopolitisko problēmu
akadēmijas politisko
zinātņu doktors
Krievijā

Turpinājums no
iepriekšējā numura
Sākums "DDD"
Nr.20(274)

Sākotnēji Rotšildu grupā bija 5 atzari, pēc tam to skaits samazinājās un palika tikai divi atzari – britu un franču (precīzāk, franču-šveiciešu). Atsevišķie atzari cits ar citu īpaši nestrīdējās, bet vienlaikus arī pārāk nesadarbojās – vāji konkurēja uz Rokfelleru līderības fona.

Evelīns de Rotšilds

1980. gadā britu atzara notika šķelšanās, un Evelīns de Rotšilds izdzina no ģimenes Džeikobu Rotšildu, aizliedzot savu firmu nosaukumos izmantot vārdu "Rotšilds". Sankcijas tika mīkstinātas 1988. gadā, bet 2004. gadā, kad Evelīns nodeva ģimenes biznesa pārvaldību franču atzara pārstāvim Deividam de Rotšildam, Džeikobs tika pilnībā rehabilitēts.

Deivids de Rotšilds

No tā izriet, ka Džeikobs būtībā ir franču Rotšildu "ietekmes aģents" britu Rotšildu vidē. Tieši tāpēc viņu savulaik izdzina un atjaunoja tikai tad, kad sākās oficiāls abu atzaru apvienošanās process. (Bet noslēdzās šis process 2012. gada martā, kad franču un britu atzari apvienojās Parīzē.)

No Džeikoba Rotšilda 3 miljardu neatbilstības Rotšildu grupas kapitālam (kas neļauj runāt par Rotšildu kā grupas piedalīšanos darījumā) arī izriet, ka atbilstoši uzvarētāju tiesībām apvienotajā kompānijā Rotšildi iekļāva tikai niecīgu daļu no saviem aktīviem, bet Rokfelleriem

"atņēma" vairākas ienesīgas kompānijas ("Johnson & Johnson", "Procter & Gamble", naftas koncernu "Vallares", utt.).

Bet no tā arī izriet, ka pieņemot Rokfelleru pirmās personas – Deivida (dinastijas dibinātāja mazdēla) – "kapitulāciju" nosūtīja trešās šķiras Rotšildu – pēc iekšējās hierarhijas ne pirmās un pat ne otrās šķiras, turklāt tādu, kurš ilgu laiku ir bijis izdzīts no savējo vidus.

Deivids Rokfellers

liels pazemojums, bet ar to viss nebeidzās. Lai vēl vairāk un stiprāk aizskartu Rokfellerus:

– pirmkārt, darījums tika plaši publiskots, acimredzot tādā kārtā fikšējot "pamiera" lūguma faktu (kas netika izdarīts 2008. gadā);

– otrkārt, vienošanās nosacījumos iekļāva pušu tiesības tikai uz kopīgu lēmumu un funkciju izpildi, ko pieņems kopēja pārvaldes kompānija (citiem vārdiem, Rokfelleri turpmāk nav tiesīgi savās mājās, ASV un savā kantorī patstāvīgi rīkoties ne ar pašu, ne ar draudzīgo kompāniju aktīviem);

– treškārt, pat "tolerantie" finanšu analītiķi (tie paši, kas sabiedrībai stāsta pasakas par "grupu apvienošanās cīņai ar krīzi") atzīst, ka vienošanās paver ceļu daudz plašākai Rotšildu ekspansijai ASV banku sektorā.

Un ko tas nozīmē?

Protams, ka jaunu un iespaidīgu soli pretī tam, lai tiktu pārskatīts vēsturiskais nosacījums par britu ASV aktīvu pārdošanu, ko 1940. gadā Rūzvelts (tātad Rokfelleri) noteica savam brālēnam Čērčilam (tātad Rotšildiem). Tas ir aptuveni tas pats, ko vācieši izdarīja ar frančiem 1940. gadā, uzstājot, lai tiktu parakstīts franču armiju apkaunojošais pamiers tajā pašā Kopenhāgē un tajā pašā štāba vagoniņā, kur 1918. gada novembrī feldmaršals Fošs pieņēma vācu armijas faktisko kapitulāciju.

Patiesības labad jāatzīst, ka iepriekš minētā nosacījuma pārskatīšana sākās jau 1980-ajos gados ar ASV naftas tirgus pārdali, kad ASV tirgū "ielida" Lielbritānijas karalistes kompānija "British Petroleum", un nevis viena pati, bet ASV pazemojošā aliansē – kopā ar saūda-arābiem.

Vai Rokfelleriem ir kāda "kontrspēle"? Ja ir, tad kāda?

(Globālās politikas plānus mēdz saukt par spēlēm un salīdzināt ar spēlēm, jo šo procesu būtība līdzinās bērnu spēlēm.)

Šāda spēle ir, bet biznesa sfērā to realizēt būs grūti tādēļ, ka klusām izsūknēt aktīvus no kopējās kompānijas ir visai apgrūtinoties: Rokfelleri vieni paši šo jautājumu vairs atrisināt nespēj, bet atļauju viņiem nevienam taču nedos. Ne jau tādēļ Rotšildi tā centās!

Ja savus aktīvus pārvietot pamēģinātu Rokfelleru partneri?

Bet vai viņi uzdrošināsies atklāti izaicināt Rotšildus? Daudzkārt izdevīgāk un ienesīgāk par šādām bīstamām spēlēm ir gluži vienkārši "uzmest" Rokfellerus un vienoties ar jaunajiem saimniekiem.

Un, lūk, mēs nonākam pie tā, ka īstenībā nopietnas aizsardzības robežas trūkumcietējam globālajam klanam ir nevis ekonomiskā, bet gan politikā, precīzāk, ģeopolitikas sfērā.

Pirmkārt. ASV prezidenta vēlēšanas. Tās ir ne tikai prezidenta vēlēšanas, jo 2012. gada novembrī tiek "atjaunota" ievērojama daļa ASV Senāta un štatu gubernatoru.

Ja Rokfelleriem izdosies iegūt republikāņu vairākumu ne tikai Pārstāvju palātā (kā tas ir pašreiz), bet arī Senātā, tad var mēģināt "pārvarēt" 2012. gada 23. decembri – datumu, kad sāka ar Federālo rezervju likumu beidzas 99 gadus ilga noma līgums, ar kuru ASV piešķirusi Federālo rezervju sistēmai (privātai kompānijai) tiesības ražot ("drukāt") dolārus.

Un kāda šeit ir svarīga nianse? Kad tiek veikti tādi kopīgi soļi kā Federālo rezervju sistēmas izveidošana uz 99 gadiem (tā tika radīta 1913. gadā) – un to radīja Rotšildi kopā ar Rokfelleriem, tad vienmēr papildus likumiem tiek slēgtas arī neformālas "džentlmeņu" vienošanās. Tās, protams, var pārkāpt, bet tas būs "sliktais tonis", tāpēc tā riskēt ar savu reputāciju var tikai pavisam galējā situācijā. Iedrošināsimies atklāt, ka šajā gadījumā tādas vienošanās arī bija noslēgtas – un tieši uz 99 gadiem. To visticamākā būtība ir tāda, lai līdz šī termiņa beigām nekādos apstākļos netiktu "vilkta sega savā pusē" un veiktas asas kustības.

Tātad gan vieniem, gan otriem rokas pilnībā būs

atsaitētas tikai pēc 2012. gada 23. decembra – tad arī paskatīsimies, kas ir kas (*who is who* – kā teica Gorbačovs kungs).

Federālo rezervju sistēmu pašreiz kontrolē nevis Rotšildi, bet Rokfelleri. Tāpēc Rotšildiem var būt izdevīgāk to sagraut, lai no dolāra pārietu uz zelta juaņu, izveidojot priekšnosacījumus Ziemeļamerikas valstu, arī ASV, pārveidošanai par vienotu Ziemeļamerikas savienību, lai vēlāk izveidotu "Transatlantisko" savienību.

Rokfelleri savukārt kādreiz (1927.gadā) saprata, kādu mīnu Federālo rezervju izskatā viņi ir novietojusi ASV eksistences pamatos. Un laikā, kad viņi pilnībā kontrolēja Baltu namu un Kongresu, tie veica izmaiņas Federālo rezervju likumā, kas paredz atņemt Federālajām rezervēm "drukājamo mašīnu" nevis stingri noteiktajā termiņā, bet gan tad, kad to nolems Kongress. (Rotšildi acimredzot šo soli uztvēra kā neformālas vienošanās pārkāpumu un atbildēja ar Lielo depresiju un demokrāta Rūzvelta uzvaru pār republikāni Hūveru, kas, tiesa gan, kā jau minējām, izrādījās par "pirra uzvaru" – formālu uzvaru, kas praktiski neko nedod vai pat līdzinās zaudējumam.)

Tādējādi tikai Obamas pārvēlēšana uz nākamo termiņu Rotšildiem ir obligāti nepieciešams, bet nebūt ne pietiekams nosacījums, lai izrēķinātos ar dolāru. Pat vairāk. Obama šajā ziņā būs nepieciešams tikai pēdējā stadijā: lai "izlaistu cauri" un neuzliktu veto Kongresa lēmumam par "drukājamās mašīnas" nomas atsaukumu Federālo rezervju sistēmai (republikāņu prezidents šīs nomas tiesības, visticamāk, izmantotu).

Bet, lai šādu likumu pieņemtu un nosūtītu Obamam apstiprināšanai, ir nepieciešams iegūt vairākumu abās Kongresa palātās. Bet, ja pēc 2012. gada novembra vēlēšanām šis vairākums būtu republikāņiem (kas ir sadalījušies starp Rokfelleriem un Rotšildiem), tad varētu būt problemātiski pieņemt likumu par nomas atsaukumu.

Interesanti, ka tie republikāņi, kuri (kā Rons Pols) jau prezidenta priekšvēlēšanu kampaņas laikā pāsteidzās atklāt jautājumu par nomas atsaukumu Federālo rezervju sistēmai, ātri vien no priekšvēlēšanu cīņas izstājās. Tas nozīmē, ka republikāņu partijā toni lielākoties tomēr joprojām nosaka Rokfelleri.

Turpinājums būs...

Avots: <http://akademiagp.ru/v-b-pavlenko-bolshaya-igra-rotshildov-i-rokfellerov-na-svetu-i-v-teni/>

Eglons Brūns

**SARKANBALTSARKANO
KARO GU PACEĻOT**

Dzeja un atmiņu skices

"...Par Tevi, skaistā Latvija, Mums vienmēr jābūt nomodā!" – tā lasītājiem atgādina kurzemnieks Eglons Brūns sava dzejoļa "Latvijas rudens" noslēgumā.

Soruden viņa dzejoļu un apceru grāmatiņa "Sarkanbaltsarkano karogu paceļot" uzsākusī ceļu pie lasītājiem. Grāmata ir autoru izdevums, viņš pats ir finansējis tās iznākšanu, bet izdošanai sagatavota apgādā "Nordik".

Eglons Brūns ir leģionāra dēls. Padomju laikā ticis represēts par aso nostāju pret "sarkano buržuāziju". Atmodas sākumā, pēc okupācijas gadu desmitiem pirmo reizi Liepājā pacēlis sarkanbaltsarkano karogu. Viņš arī izveidoja LNNK Liepājas nodaļu un bija pirmais tās vadītājs. Autora sastādītajā krājumā ir lasāma viņa patriotiskā dzeja, kā arī atmiņu skices par laiku pirms Atmodas un Atmodas sākuma aktivitātēm Kurzēmē. Tekstu papildina fotogrāfijas no autora personīgā arhīva.

Eglons Brūns ir agronoms un dārzkopis. Bioloģiskās saimniecības īpašnieks. Divkārtējs "Sējēja" balvas laureāts.

ABONĒŠANA!

Indekss: 1164

Visās Latvijas Pasta nodaļās un internetā www.abone.pasts.lv ir iespējams abonēt laikrakstu "DDD" 2013. gadam.

Par abonēšanu uz ārzemēm, lūdzu, interesēties laikraksta redakcijā.

Laikraksts "DDD" arī 2013. gadā iznāks divas reizes mēnesī, publicēs ziņas, pētījumus un ļoti atklātas intervijas ar sabiedrībā pazīstamām personām par vissvarīgākajiem politiskajiem, ekonomiskajiem, tiesību un kultūras jautājumiem, par attiecībām ar citām tautām un valstīm, kā arī par cilvēces turpmāko attīstību.

Abonēšanas cenas:

12 mēneši – Ls 11,50

6 mēneši – Ls 5,75

3 mēneši – Ls 3,00

1 mēnesis – Ls 1,00

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 5. lpp.

Rezumējot Latvijas pirmās brīvvalsts laikā veikto, LU profesors **A. Aizsilnieks** secina, ka *“latvju tauta šajos gados veikusi lielu varoņdarbu, atdzīvinot pašas spēkiem un kailām rokām gruvešos sagrauto saimniecību. Sava apjoma un rezultātu ziņā šis varoņdarbs nav nebūt mazāks kā tas, ko latvju tauta parādīja savās Brīvības cīņās kaujas laukā.”*

Nikolajs Balabkins, politiskais emigrants no Latvijas pēc Otrā pasaules kara, LZA loceklis, LZA Arzemju locekļu nodaļas vadītājs, ASV Lihaijas universitātes emeritētais profesors, tautsaimnieks, savā darbā “Tautsaimnieka atziņu ceļš” vērtē pirmskara Latviju un salīdzina ar Somiju:

“Divdesmito gadu sākumā Latvijā īstenoja plašu zemes reformu. Lielās cara laika rūpnīcas bija vai nu sagrautas vai evakuētas uz Krieviju. To vietā Latvijā izveidojās sīkrūpniecība un, neskatoties uz visām šīm lielajām pārvērtībām saim-

niecībā no 1918. līdz 1928. gadam, dzīve Latvijā tomēr strauji attīstījās. Tautā valdīja ticība savai valstij un arī pašiem sev. 1930. gados, pēc Kārļa Ulmaņa vienvaldības nodibināšanas (laikā, kad visā pasaulē valdīja saimnieciskā krīze), Latvija gāja “saimniecisko viensoli” ar autarkisku politiku, un Eiropā cilvēki apskaua Latvijas augsto dzīves līmeni. Tas bija augstāks par Somijas dzīves līmeni. Interesanti, ka pašreiz somu dzīves standarts ir viens no augstākajiem Eiropā, lai gan 1930. gadu vidū tas bija zemāks par Latvijas dzīves standartu 15 procentu apjomā. Pašlaik Somija ir lielisks piemērs mūsu zemes nākotnei kā saimnieciski, tā arī citādā ziņā.”

Par 1938–1939. gadu Latviju vēsturnieks **Edgars Andersons** raksta: *“Latvija plauka un ziedēja, un latviešu tauta brīvos apstākļos bija sasniegusi vēl gadsimtos nepiedzīvotu garīgās un saimnieciskās labklājības līmeni.”*

Turpnājums būs...

Latvijas Nacionālās frontes bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VELTĀS CERĪBAS

Turpinājums no 3. lpp.

MONGOĻU-TATĀRU PĒCTEČI?

Ko mums iesaka uzņemt pilsonībā? Vai tādas pašas cilvēkus kā mēs, kuri tikai runā citā valodā, bet ir ar tādu pašu dzīves uzdevuma izpratni kā mēs? Lāusim runāt viņiem pašiem, nenolaizoties līdz tādiem saukļiem, kas rakstīti uz žogiem, kā “Apzaļumosim Latviju!”

Lai nedotu prieku dažiem bāleliņiem brēkt uz debesīm, sniegšu netulkošanas kņaza N.Trubeckoja atziņas:

“Трудно найти, вишь raksta, “великоросса, в жилах которого так или иначе не течет туранская кровь, [...] от древних степных кочевников, поэтому ясно, что русским ради самопознания необходимо изучить монголо-туранский народ России, тем более что сам факт объединения почти всей территории современной России под властью одного государства был впервые осуществлен не русскими-славянами, а туранцами-монголами.”

“Grūti atrast lielpilsetniekus, kura dzīslās neplūstu turāņu (turāņi jeb turanīdi ir novecojis termins, ar kuru 19.gadsimta beigās antropoloģijā tika apzīmēti Dienvidsibīrijas etnisi. – Red.piez.) asinis, [...] no senajiem stepju nomādiem, tāpēc ir skaidrs, ka krievi, lai sevi izzinātu, ir jāpēta Krievijas mongoļu-turāņu tauta, vēl jo vairāk tāpēc, ka gandrīz visas mūsdienu Krievijas teritorijas apvienojas zem vienas valsts varas pirmoreiz īstenoja nevis krievslāvi, bet turāņi-mongoļi.” – “DDD” tulkojums.)

“Maskava, valdot Jānim Briesmīgajam, Ordas varas krīzes laikā pārņēma ordas varu, pārtaisot to par Maskavas varu. [...] Tādējādi Maskava sāka uzspiest koncepciju, ka Rusa – tā ir tikai tas, kas, tāpat kā viņa, bija Ordā un kas rīkojās pēc Ordas mentalitātes.

Simtiem Ordas tautu tika kristītas Maskavas ticībā un nosauktas par “krieviem” (русскими). (Jāņa Briesmīgā laikā Rusa beidzās ar Maskavas apgabala austrumu robežu; no kurienes tad Krievija šodien ņēma nedzirdētos 125 miljonus krievu etnosa – ar pilnīgu Ordas etnosa izzušanu?) Bet pati Ordas mentalitāte kopš tā brīža tika izziņota par “Krievijas mentalitāti” un “Krievu Ideju”, kaut ir tā pati “Ordas Ideja”, un nekāda “Rusas Ideja” Maskavai nekad nebija. Nav nekā krieviska ne valdnieka dievišķošanā, ne koncepcijā par Valsts pārsvāru pār personību, ne Čingizhana sapņos par impēriju “līdz pēdējai jūrai” – ko izsauca tieši vēlēšanās iznīcināt visas valstis, kur personība ir ar pašvērtību, bet valdnieks

netiek dievišķots. Kā drauds tādi kārķībai, tāpat kā drauds PSRS (tai pašai Ordas mentalitātei), bija kaimiņu brīvo valstu pastāvēšana – neizbēgami griebjās it visur uzspiest savu mentalitāti, lai iznīdētu kaimiņu brīvo dzīvi kā “vilinošu” savas Austrumu tautas iekārtai.” (Артем Деникин//Аналитическая газета “Секретные исследования”).

PAR LATVIEŠIEM

Ko šajā jautājumā varam teikt par mūsu garīgo satvaru? Lāusim, lai runā Vladimirs Toporovs:

“[...] šajā gadījumā ir jābrīnās jau ne vairs par latviešu tautas dziesmu arhaismu, bet par to dinamiskumu, “mūsdienību”, spēju ar veciem pāņēmieniem risināt jaunus uzdevumus, citādi sakot, par arhaismo shēmu pārsteidzošo dzīvīgumu un elastību [...], īpatnēju statisko un dinamisko sākotņu sintēzi. Turklāt latviešu tautas dziesmas, izrādās, ir ne tikai lauks (telpa), kurā attīstās šo divu pirmsākumu savstarpēja iedarbība, bet arī aktīvs instruments norādītās sintēzes veikšanai.”

“Bet varbūt vēl svarīgāka ir viņu loma sakarā ar visu mitoloģiski-dzejisko sfēru (“folkloras”, vairāk izplatītā terminoloģijā) kā vienam no latviešu etniskās (bet pēc tam arī nacionālās) pašapziņas faktoram, kas veicina principu izstrādāšanu, kuri nosaka dzīves orientāciju.” (Топоров В. Н., К реконструкции одного цикла архаичных мифопоэтических представлений в свете “Latvju dainas // Балто-славянские исследования. М., Наука, 1984.)

Ši atziņa nozīmē, ka mūsu tauta dzīvo saskaņā ar tautas dziesmās izteiktajiem augstajiem, nevis aizgūtiem principiem.

VAR VISU, JA VIEN GRIB!

“Mēs redzam, ka civilizācijas attīstība pēc savas dabas ir uz priekšu ejoša virzes kustība. Civilizācijas attīstās tās dziņās dēļ, kas ved no izaicinājuma caur atbildi uz tālāku jaunu izaicinājumu; no diferenciācijas uz integrāciju un atpakaļ uz diferenciāciju,” saka Toinbijs (II, Attīstības kritēriji). “Tātad runa ir par cilvēka spēku palielināšanos sabiedrībā.” (Turpat).

Toinbijs uzsver, ka **ekspansija nevar būt par civilizācijas attīstības kritēriju, ja runa ir par citu teritoriju iekarošanu.**

Padomju vara savu ekspansiju formulēja kā apstākļu radīšanu neierobežotas vardarbības lietošanai, kas bija tās būtība. Mūsu vēsture sniedz tādas

civilizācijas, kura ik mirkli ieskatījās apkārtējā dabā un centās izdzīvot to saprast, baismu nomaīņas piemēru ar civilizāciju, kur katrs notikums dzīvē, apkārtējā pasaulē ir jāizprot **pēc agrāk dotas absolūtas patiesības.** Kur nekas nav atkarīgs no cilvēka, bet no ticības vai PSKP kongresu lēmumiem. Tāpēc pilsonības piešķiršana šādas mentalitātes nesējiem ir bīstams uzdevums, kuru nedrīkst nodot cilvēku rokās, kam nav nojēgas par darītā sekām, vai pat ir uzdevums tās panākt. Mūsu gadījumā tas nozīmētu latviskā būtības iznīcināšanu.

[...] **Rietumeiropā pēc viduslaikiem paātrinājās vēstures attīstība.** Rietumu Atdzimšanas kultūra un progress zināšanu jomā ir pretstats reliģiskajām dogmām cilvēka dzīves sapratnē, kur dzīve kā gadalaiki un gadi ierasti no-

“Okupantu un kolonistu bērni taču nav vainīgi, ka viņi šeit ir piedzimuši, bet kurš gan apgalvo pretējo?! Taču viņi ir vainīgi, ka izmanto nozieguma pret cilvēci augļus!”

mainīja viens otru. Dzīvē lietas notiek ne tikai tāpēc, ka tās ir noteiktas un atliek tikai piemēroties, bet lielā mērā ar pašu cilvēku radošas domāšanas un darbības pūlēm. Pievērsšanās humānismam cilvēku no svētcelotāja uz debesīm – *“viator mundi”* – pārvērš par pasaules radītāju un valdnieku – *“faber mundi”*.

Rakstnieks Kastoljone (1478.–1529.) radīja vispusīgi izglītotu dižas personības tēlu – *“uomo universale”*. Tas apzinās savu skaņu ar dabu un *“var visu, ja vien grib”*. Šis cilvēka tēls iespaido franču *gentilhomme*, angļu *gentlemen*, spāņu *caballero* un vācu *Kavalier*, taču paliek svešs Krievijā.

Tieši tautu atšķirīgo mentalitāšu dēļ PSRS sabruka, tikmēr komunistu Ķīna plaukst un zē! Tāpēc, iepludinot mūsu garīgajā telpā baltiem neraksturīgu mentalitāti, iespējams ir vienīgi posts.

ZAGTAS MANTAS IZMANTOTĀJS IR SLIKTĀKS PAR ZAGLI!

Skaidri saprotams, ka ne jau katrs “nepilsonis” ir studējies S.Karaganova vai jaunāka izlaiduma Krievijas ārpolitikas nostādnes, tomēr vairs nav jāpierāda, ka šeit aprakstītā mentalitāte, kurai nav pieņemamas latviešu vērtības, nosaka viņa rīcību. Kamēr vien šādi cilvēki, dzīvodami starp mums, nepieņems mūsu kultūru, nekāda iesaistīšanās Latvijas valsts celšanā nav iespējama. Taču tas viņiem nozīmē aiziet no lielpilsetiskās

kultūras un latviskošanas, kas arī izsauc milzu pretestību, kādu mēs redzam pret latviskā izglītības iegūšanu. Pareizāk sakot, tas nozīmē ar šovinismu cauraustās lielpilsetiskās kultūras daļas zaudēšanu.

Var tikai apbrīnot nekaunību, ar kādu kolonisti un daži svešo interešu paudēji negrib saprast mūsu tautas vispārcilvēcisko vēlēšanos – dzīvot savā dzimtenē latviskā vidē! Bet – **“Ja civilizācija vēlas izdzīvot, tad saprašana kļūst par pirmo dzīves nepieciešamību,”** saka A.N. Vaitheds.

Tagad pakavēsimies pie apgalvojumiem, kuri tiek izmantoti, lai pamatotu “nepilsoņu tiesības” iegūt Latvijas pilsonību, turklāt privilēģētā veidā – neko nedarot, pat atšķirībā no mums, kas to iegūva, nokārtojot likuma prasības.

Okupantu un kolonistu bērni taču nav vainīgi, ka viņi šeit ir piedzimuši, bet

kurš gan apgalvo pretējo?! Taču viņi ir vainīgi, ka izmanto nozieguma pret cilvēci augļus! Šeit brēkšanas profilaksei izmantošu vācu tautas atziņu – *“Der Hehler ist schlimmer als der Stehler!”* jeb *“Izmantotājs (sānēmējs) ir sliktāks par zagli!”*. Cik daudzi no šiem cilvēkiem ir protestējuši pret okupāciju un kolonizāciju?!

Cits iecienīts attaisnojums: “Mēs taču strādājam Latvijā un maksājam nodokļus!” Paskaidroju, ka no Latvijas darba mēklējums izbraukšo skaits ir salīdzināms ar šeit palikušo kolonistu skaitu, un tāpēc ir jāsecina: **ja notiktu dekolonizācija, tad šobrīd izbraukušajiem Latvijā darbs būtu nodrošināts.** Tāpēc šis “nopelns” patiesībā ir genocīda sastāvdaļa – eksistences līdzekļu atņemšana pamatdzīvotājiem.

Vēl piebilde, ka D.Lemešonoka kungs nelasa laikrakstu “DDD”, jo – *“Šķiet, jebkuram būs skaidrs, ka ES un NATO dalībvalsts Latvijas politikai un diplomāti nevar publiski atzīt: “Ziniet, nācijās vairākumu pilnībā apmierina” šāds “status quo” – bet, ja jūs, cimperligie rietumnieki, mums neticiet, sarīkosim referendumu un pierādīsim to ar skaitļiem! Tāpēc mēs nepilsonības institūciju saglabāsim mūžīgi mūžos – vai vismaz līdz pēdējam dzīvajam violetās pases turētājam!”* Patiesībā ir gluži pretēji, nācijas vairākumu pilnībā apmierina tikai un vienīgi skaidri izteiktā deokupācijas, dekolonizācijas un dekangarizācijas īstenošana!